

Hogyan nyertük meg a világbajnokságot?

(egy igazán fantasztikus elbeszélés)

Sajtcikkek és interjúk alapján írta:
Mándy Gábor

Szöveg és kép: Mándy Gábor

ISBN 978-963-12-9096-7

Kiadta: a Csaba Királyfi Könyvkiadó Vállalat
Felcsút, 2043

(A népszerű brosúra engedélyezett utánnnyomása)

Olvassa el egy szuszra!

TARTALOM

Előszó.....	3
Egy ügyetlen kisfiú.....	4
Merjünk nagyot álmodni!.....	4
Egy késdobáló sohasem lehet indiszponált.....	7
A kölyökcsapat.....	10
A Nemzeti Kupáért.....	11
Kupadöntő a Fradi ellen.....	13
Kupadöntő a Real Madrid ellen.....	14
Az első ligában.....	16
A Puskás Akadémia ellen.....	16
Diadal a Chelsea felett.....	19
Mindennek vége?.....	20
Török vendégszeretet.....	21
Legia Varsó.....	23
A bajorok legyőzése.....	25
Isteni beavatkozás.....	26
Szex a kapualjban?.....	29
Egy kis ország a nagyok között.....	31
A focistának is van lelke.....	34
A magyarországi világbajnokság.....	37
Jó kezdés a svédek ellen.....	38
A horvátok keménykednek.....	40
Nigéria.....	41
Mexikó.....	42
Anglia.....	43
Argentína.....	44
Elődöntő a németekkel.....	44
Az évszázad mérkőzése.....	45
Utójáték a világ körül.....	52
Új pályán.....	54

Előszó

A magyar fiúk végre világbajnokok lettek. Hogy melyik sportágban? Csacsi kérdés. Természetesen a labdarúgásban. A többi nem sport, csak időtöltés. És a magyarok futballnemzet. Igaz, hogy focizni nemigen tudunk, de értünk hozzá. És a világbajnoki cím már úgyszólván járt nekünk. 1938-ban másodikok lettünk (az olaszok elcsalták), 1954-ben is másodikak lettünk (a németek elcsalták), a valószínűségszámítás törvényei értelmében már igazán nyernünk is kellett. Különösen azóta, hogy egy futballrajongó lett Isten kegyelméből az államelnökünk, és a foci azóta szinte az egész életünket áthatja. Nem véletlen, hogy már az óvodában is úgy káromkodnak a kicsik (vagyis a jövő labdarúgók), hogy „ofszájd”. A himnusz pedig azért tanítják az iskolában, hogy majd együtt énekelhessük a nemzeti tizeneggyel, amikor eljön a nagy diadal ideje.

Ez a nap 2042-ben jött el. És milyen felemelő, hogy abban az évben éppen a hazánk rendezhette a világbajnokságot. Nincs is szebb, mint a hazai közönség előtt nyerni. Ebben a nyúl-farknyi összeállításban ezt a hősiestörténetet meséljük el.

*Aki elolvasta, feltétlenül adja tovább!
Hadd melengessen meg minden igazi magyar szívet!*

Egy ügyetlen kisfiú

Történetünk azzal kezdődik, hogy...

Nem, még jóval azelőtt. (A legtöbb érdekes történet valójában mindig még jóval azelőtt kezdődik. Mindennek megvan a maga titokzatos előzménye.)

Szóval, Halász Lacika nagyon ügyetlen és félénk kisfiú volt. Az osztálytársaival nem nagyon tudott együtt játszani, és ettől nagyon szomorú lett.

Nagy szomorúsága akkor múlt el, amikor a nagypapája padlásán felfedezett néhány sportkönyvet. Az egyik áttekintette a magyar futball történetét, dicsőséges múltját. Lacika nagy lendülettel vetette bele magát ezekbe a történetekbe, és álmaiban ő is futballsztárként jelent meg.

A labdarúgás egyre jobban eluralta a fantáziáját, és elképzelte, hogy tulajdonképpen ő is képes lenne minderre. Ha nem is saját maga, akkor a társai. Mert rájött néhány olyan fogásra, amely meg tudná változtatni a futballmeccseket. Minden televíziós közvetítést megnézett, és rájött, hogy a csapatok nem képesek tartani a labdát, mindig hebehurgyan elveszítik. A labda ide-oda pattog, és szinte a véletlenül múlik, hogy ki tudja a végén berúgni. De a rúgásokkal is baj van, mert a mai focisták már nem tudják a labdát sem kezelni, sem rárúgni, mindenki csak rohan, ész nélkül.

Elkezdte elemezni a mérkőzéseket, és akkor jött rá arra, ami később egyik meghatározó elve lett: „a meccsek a fejben dőlnek el”.

Az apja szerette volna, ha mérnöknek tanul, hiszen egy mérnök némi átképzéssel később is mindig talál megfelelő munkaalkalmakat, de feladta.

- Egy ilyen álmodozóból legfeljebb pedagógus lehet - mondta neki. Laci hallgatott az apjára, Mivel az irodalom is nagyon érdekelte, a középiskola sikeres elvégzése után magyar-testnevelés szakra jelentkezett a pedagógiai főiskolán.

Kiválóan helyt állt. Szakdolgozatának témája Füst Milán életműve volt (illetve annak egy vonatkozása, amit ebben a történetben felesleges lenne részletezni).

De a labdarúgás iránti érdeklődése is megmaradt. Bár továbbra sem ügyeskedett a futballpályán, folytatta a mérkőzések elemzését, jegyzeteket készített, és titokban összeállított egy egész foci-kézikönyvet.

Megpróbált összejönni híres edzőkkel, de senki sem volt hajlandó szóba állni vele. Lassan rádöbrent, hogy forradalmi gondolatait nem bízhatja másra, neki kell azokat a gyakorlatban is kipróbálnia. De hogyan?

És most értünk el odáig, hogy leírassuk: történetünk azzal kezdődik...

Merjünk nagyot álmodni!

Történetünk azzal kezdődik, hogy hősünket, akit már Halász Lászlónak hívnak, a friss diplomás magyar-testnevelés tanárt, felvették a Horthy István Gimnáziumba. A magyart azonban nem taníthatta, mert Kököröcsin Pista bácsi még nem ment nyugdíjba. A korhatárt már elérte, de kedve volt tovább dolgozni, és a diákok is ragaszkodtak hozzá. Halász a testnevelést kapta meg, de kárpótlásul minden osztályban. Ameddig Kököröcsin tanár úr nem megy nyugdíjba, addig ez így is marad.

Még ez az állás sem volt biztos, hiszen a Vallás- és Népoktatási Minisztériumban egy másik jelöltet protezsáltak. Arról a kollégáról azonban kiderült, hogy a vitézi címe hamis, és valójában egy Munkáshatalomért Érdeméremért cserélte el a használtcikk-piacon, és vele nem blamálhatták az iskolát. Az állást gyorsan be kellett tölteni. Így került Halász a jó nevű gimnáziumba.

Energikusan látott munkához. Az osztály csak fiúkból állt, ugyanis a minisztériumban úgy találták, hogy a fiúk és lányok együttes oktatása rontja a morált és a keresztény szellemiséget. Külön fiú és lány osztályok voltak. Az I/B-nek ő lett az osztályfőnöke. Halász gyorsan megkedvelte a diákjait, a csupa tetterős, szimpatikus fiatalembert.

Az osztályfőnöki órákon a hivatalos penzum után mesélt nekik a nagy magyar futball-sikerekről és a régi idők sztárjairól. Például Cseh Matyiról (hivatalos focista-neve Cseh II. László volt), aki a harmincas években csak úgy viccből az ellenfél minden egyes játékosát kicselezte, mielőtt gólt lőtt. Zsák Károlyról, a legendás kapusról, aki egyszer egymás után három tizenegyest is kivédett, és ha csatárként volt rá szükség, akkor gólokat is tudott rúgni. Amellett soha nem maradt hűtlen a harmadosztályú csapatához, a Budai 33 FC-hez, amelyiknek mellelleg nem is volt saját pályája. Orth György 16 évesen kezdte pályafutását, és bár elsősorban középcsatár és középfedezet volt, kapusként is remekül helytállt. Toldi Géza egy kölyökcsapatban kezdett játszani, az ifjúsági IV. osztályban kezdtek, de szinte minden évben léptek egyet előre, és a végén az I. osztályú bajnokságot is megnyerték.

- Képzeljétek el, hogy ti is így meneteltek előre - mondta Halász. - Idén elkezdtek focizni, aztán bajnokságról bajnokságra mindig magasabb osztályba léptek.

- Az első osztályig? - kérdezte egyikük.

- Persze. Sőt, tovább. Európa Liga, Bajnokok Ligája, világbajnokság...

Belelkesedtek, de igazából nem tudták elképzelni, hogy mindez velük is megeshet.

Halász mesélt nekik a jobb és bal lábát egyaránt kitűnően használni tudó Zsengellér Gyuláról, aki ötször is gólkirály lett Magyarországon, a háború után Olaszországban, az AS Romában játszott, Latin-Amerikában is vendégszerepelt, aktív pályafutását pedig Kolumbiában fejezte be. Ő is 16 évesen kezdte a pályafutását.

Schlosser Imre (Slózi) 129 mérkőzésen 215 gólt rúgott, és 17 évesen már a nemzeti válogatottban játszhatott.

- A fiatalság nem hátrány, szerencsés esetben előny is lehet - mondta a tanítványainak.

Puskás Öcsiék csak másodikok lettek 1954-ben, a svájci világbajnokságon, mégis úgy emlegették őket, hogy az „Aranycsapat”. A név onnan eredt, hogy 1952-ben Helsinkiben aranyérmet nyertek az olimpián. De a legnagyobb fegyvertényük nem is az olimpiai arany volt, hanem az a világra szóló haditett, hogy egy évvel korábban Angliát először győzték le az otthonában (6:3-ra), és ezzel a magyar népi legendáriumban közvetlenül a törökverő Hunyadi János mellé emelkedtek. A következő esztendőben, már a világbajnokság évében, az egy évvel korábban felavatott Népstadionban megismételték a győzelmüket, és még alaposabban megverték a szigetország rutinos focistáit.

- Az egyik könyvben olvastam azt a pesti viccet - mesélte Halász -, miszerint az angolok azt hitték, hogy egy hétre jönnek Budapestre, de kiderült, hogy 7:1-re jöttek.

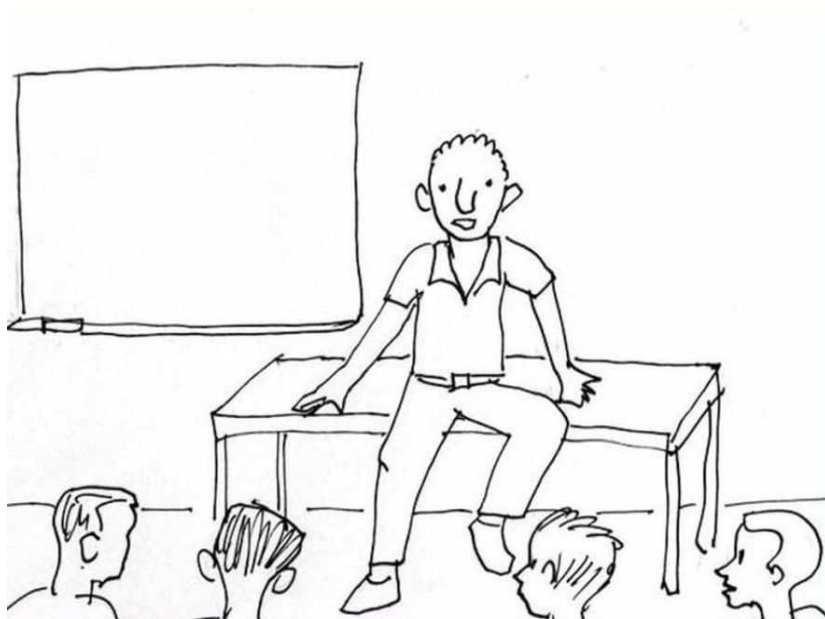
Az osztály betéve tudta az aranycsapat összeállítását (ez egyébként is szerepelt a Nemzeti Alaptantervben). Közülük különösen Puskástól, Bozsiktól, Hidegkútitól, Kocsistól és Grosicstól lehetett sokat tanulni.

Filmeket néztek meg a hatvanas-hetvenes évek nagy játékosairól: Sándorról, Albertről, Fenyvesiről, Tichyról, Benéről, végül pedig a magyar labdarúgás utolsó nagy nemzedékéről: Geráról, Dzsudzsákról.

A magyar kormányzat minden erőfeszítése ellenére sem születtek azóta említésre méltó új sztárok.

- Talán épp belőletek nő ki a magyar futball új aranycsapata - mondta Halász, és a tanítványok hitték is, meg nem is, de maguk között gyakran beszélgettek erről.

Félévkor Halász már megfelelőnek tartotta az időt, hogy feltegye nekik azt a kérdést, amely későbbi életüket alapjaiban változtatta meg. - Akartok-e világbajnokok lenni?

Akartok-e világbajnokok lenni?

Döbrent csönd lett. Egy idő után valaki megkérdezte:

- Ez most komoly?

- Komoly hát. Ha nagyon akarjátok, meg is tudjátok csinálni.

- De hát mi még nem is tudunk focizni.

- Az elméletet már tudjátok. Már csak gyakorolni kell.

- Persze - nevettek. - De hol gyakoroljunk? Salakos pályán?

- Szerzek nektek füves pályát - mondta Halász. - Ha egyszer eldöntitek, onnantól kezdve nincs megállás.

- Gondolja tanár úr, hogy ezt elérhetjük? - kérdezte az egyik tanuló, akinek értelmiségiek voltak a szülei.

- „Merjünk nagyot álmodni!” Tudjátok, ki mondta ezt?

Hogyne tudták volna. Néhányan még vizsgáztak is belőle.

Ennek a beszélgetésnek az emléke egész pályafutásuk alatt végigkísérte a diákokat. Olyan volt ez, mint egy titkos szövetség. Mindenki egyért, egy mindenkiért. A szent célt kitűzték, már csak el kell érni.

- A Himalája csúcsára is el lehet jutni, csak jól meg kell szervezni. És egyszerre elég egy lépést megtenni.

- Nem mehetnénk inkább a Himalájára? - kérdezte Kerekes Tomi, a nagy viccmester.

Halász elmosolyodott.

- Rendben. Szavazzuk meg! Tartsa fel a kezét az, aki világbajnokságot akar nyerni!

Mindenki jelentkezett.

- És most az tartsa fel a kezét, aki a világbajnokság helyett inkább a Himalájára akar felmenni!

Csak Kerekes tartotta fel a kezét, de ő is hamar leengedte.

- Sajnálom - mondta Halász tanár úr. - Úgy döntöttünk, hogy világbajnokok leszünk.

A diákok csak most fogták fel a szavak jelentését. Üdviválgásban törték ki, és a zajongást Halász is csak nehezen tudta lecsendesíteni.

- A cél megvan, de a kemény munka még előttünk áll. Én a magam részéről mindenben segítelek benneteket.

Halász az I/B-ből összeállított egy csapatot, az ügyeseket dicsérte, az ügyetleneket vigasztalta és korrepetálta. A tanítványai éltek, haltak érte.

A közösségi szellemet az izgalmas osztálykirándulások is erősítették. Természetesen végigjárták a magyar sporttörténelem nagy stadionjait, a budapesti klubcsapatoktól Felcsútig, és maguk elé képzeltek az adott helyeken vívott nagy mérkőzéseket. Emellett a kirándulások fizikailag is edzették őket, így az izmaik is erősödtek, és a kitartásuk is acélosabbá vált.

Halász tanár úr szakkört is szervezett, amelyen videóról bemutatta a nagy mérkőzések egyes jeleneteit, rámutatva, hogy ki miben hibázott, hogy lehetett volna jobban megoldani az adott helyzetet. Nekik is elmondta régi meggyőződését, hogy „a meccsek fejben dőlnek el”. A fiúk úgy érezték, hogy már-már többet tudnak, mint az igazi focisták. A tornatanár megszervezte a csapatot. Ezeket a neveket 2042-re ugyanúgy minden iskolás ismerte, mint ahogy az ötvenes évek elejének aranycsapatának tagjaiét.

Halász tanár úr felmérte minden fiúnak a képességeit, és ez alapján alakította ki a szerepeiket. Kapusként Szentiványi Gabi és Gundel Jani szerepelt, a védelemben Molnár Béla, Lakatos Balázs, Csikai Sanyi és Dékány Andris, a középpályán Juhász Tibor, Kende Imre, Korompay Jancsi játszott, a csatársort pedig Csiszár Miki, Kerekes Tomi, Zombori Matyi, Varsányi Szilveszter alkotta, de gyakran szerepelt még Rottenbiller Jenő, Csutorás Sanyi, később pedig Guriga Gyuri, Suhajda Pisti és Pintér Lajos is, különböző posztokon. Az egyébként alapelv volt, hogy mindenki mindent meg kell, hogy tanuljon, nem merevedhet senki bele egyetlen szerepkörbe.

Egy késdobáló sohasem lehet indiszponált

Halász elmagyarázta, hogy a labdarúgás nem olyan, mint az amerikai futball, amelyikben mindenki előre rohan, sokkal inkább a kosárlabdához és kézilabdához hasonlít, ahol addig passzolgatnak, ameddig valaki nem kerül helyzetbe. Fontosabb jó helyre adni a labdát, mint hebehurgyán rászúrni. Ezt úgy fejezte ki Halász tömören, hogy „ameddig a miénk a labda, addig nem kaphatunk ki”.

Amikor védekeztek, akkor mindenki szorosan fogta az ellenfelét, amikor viszont megszerezték a labdát, mindenkinek el kellett szakadnia az őrzőjétől, hogy szabadon átvehesse a labdát, ha éppen ő kapja. Ilyenkor mindenkinek elérhetőnek kellett lennie.

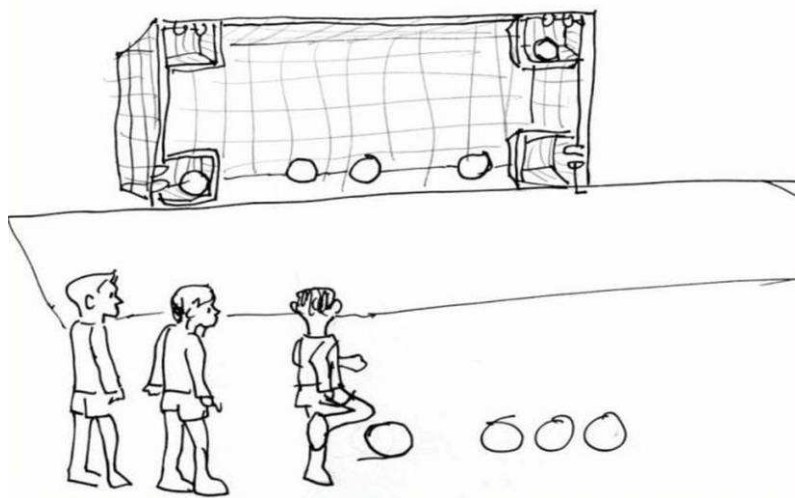
Vicces látványt mutatott ezért az I/B játéka. Olyan volt a csapat, mint egy kinyíló és bezárkózó virág, attól függően, hogy éppen az övük volt-e a labda, vagy nem. De ha egyszer megszerezték, nehezen tudta bármelyik ellenfél elvenni tőlük. „A bíró elveheti a labdát, de az ellenfél nem” - mondta Halász, arra utalva, hogy labdatartásért olykor szabadrúgást ítélnének ellenük.

Fölényesen megnyerték az iskolai bajnokságot, a döntőben a negyedikeket is könnyedén legyőzték. Ilyesmi pedig a gimnázium történetében még sosem fordult elő.

Halász belesulykolta a tanítványaiba a profi teljesítmény legfőbb követelményét: „egy késdobáló sohasem lehet indiszponált”. A labdarúgás olyan szakma, amit tökéletesen meg kell és meg is lehet tanulni, nem lehet csak úgy vaktában rálőni a labdát, a lövésnek pontosan oda kell mennie, ahova szánták. És a fociban igazán csak azok érhetnek el jelentősebb sikert, akik megtanulták a mesterség minden csínját-bínját.

A lövések pontosabbá tételét úgy gyakoroltatta, hogy a kapu sarkaira négy 1 x 1 méteres kosarat szerelt fel. A tizenegyeseknél csak az számított gólnak, amelyik a négy kosár valamelyikébe betalált. Ráadásul előre megmondta, hogy kinek melyik kosarat kell eltalálnia. Persze az első időben szinte alig találtak bele, de Halász bátorította a játékosait.

A sok gyakorlásnak lassan kezdett meglátszani az eredménye. Amikor már a legtöbb lövés bement, akkor Halász szűkítette a kosarak méretét, 80 x 80-ra, majd 50 x 50-re. Ebbe már csak a nagyon pontos lövések fértek bele.

A kapu sarkaira kosarakat szerelt fel.

Amikor mindenki legalább 50 %-os teljesítményt ért el a pontrúgásoknál, Halász áttért a guruló labda megrúgására. Ez sokkal nehezebb feladat volt, de ebben is sokat javultak. Hasonló alapkövetelmény volt a labda csavart elrúgása, a láb belső élével, de a külsővel is. Annyira meg kellett csavarni a labdát, hogy az kikerülje a sorfalat, és az ellenkező sarokba menjen. Ebben különösen Zombori és Guriga bizonyult ügyesnek.

A labdát sokféle módon le kellett tudni venni: talppal, ölben, mellel és a comb alsó részével is, akármilyen magasságban is jön. Ugyanígy át kellett tudni emelni az ellenfél fölött, lábfejjel, térdel, sarokkal. Halász videóról vagy fényképről bemutatta a legjobbak technikáját, Puskástól Peléig, Cruyfftól Maradonáig, és mindent utánozniuk kellett.

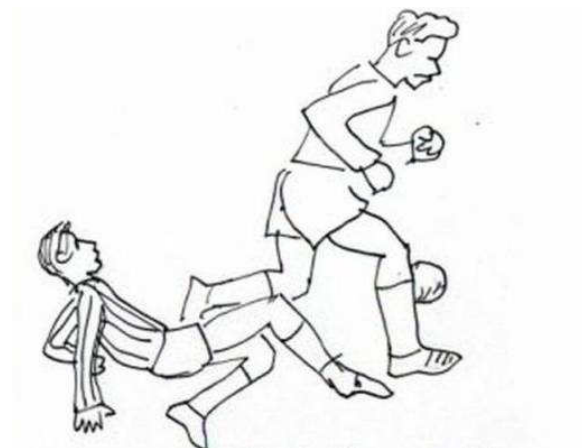
Ideje volt erősebb ellenfelekkel is megmérkőzniük. A komolyabb labdarúgókkal való összecsapáshoz azonban nem volt elegendő a technikai ügyesség, a játékosok erőnlétét tovább kellett fokozni. Ez pedig nem ment simán. Halász mindig előre vette a technikai gyakorlatokat, az erőnléti edzéseket pedig, főleg a változó iramú futást, a végére hagyta. Emiatt az edzések végén szegény gyerekek úgy rogytak le, mintha hegytetőre kellett volna felkapaszkodniuk.

Halász megbeszélte velük a helyes étkezés szabályait. Minden súlyfelesleget le kellett dolgozniuk, ugyanakkor gondoskodni kellett a megfelelő fehérje- és energiabevitelről.

A szülők is elálmélkodtak a nagy változáson. A gyerekek jó evőkké és energikusabbá váltak. Az egyik osztályfőnöki órán azért hálálkodott Zombori anyuka, mert a fia az utóbbi időben sokkal többet segít otthon, szinte alig ismernek rá. Halász tanár úr mosolyogva hallgatta. „Csak jó emberből lehet igazán jó focista.”

A diákoknak a futballon kívül is voltak kötelességeik. Halász megkövetelte a jó tanulmányi eredményt. Irodalomból, magyartanárként, természetesen személyesen foglalkozott a gyerekeivel, de a többi tantárgy megtanulását, és főleg a tanulnivalók megértését is fontosnak tartotta. Tanulópárokat alakítottak, amelyek mindkét tagja felelős volt a másikuk osztályzataiért is. Ezt a szaktanárok eleinte ellenezték, mondván, a diákok önállóságának rovására megy, de végül senkinek sem kellett szégyenkeznie.

A játékosok erőnléte sokat javult az év végére. Arra viszont számítani lehetett, hogy a felnőtt ellenfelekkel vívott mérkőzéseken eltiporhatják a gyenge fizikumú játékosokat. Halász ezért a védekezésre is kidolgozott egy új módszert.

Úgy kell szerelni, hogy az ellenfél észre se vegye.

A gyerekeinek kerülniük kellett a közelharcot. Lehetőleg akkor kell elvenni a labdát az ellenféltől, amikor még át sem vette. A gáncsoló lábakat jó reflexszel át kell ugrani, és úgy folytatni a mérkőzést, mintha mi sem történt volna. Halász minden színészkedést szigorúan tiltott. Fault után is fel kellett pattanni, és tovább küzdeni. A becsúszó szerelésekre azt a technikát fejlesztették ki, hogy a labda elpöccintése után villámgyorsan vissza kell húzniuk a lábukat, hogy az ellenfél még csak fel se bukhasson benne. Tehát az ellenfelet még szabályosan sem szabad buktatni, a lábához hozzá sem szabad érni. „Úgy kell szerelni, hogy az ellenfél észre se vegye. Nem is szerelni kell, hanem varázsolni.” (A biztonság kedvéért ezt mackónadrágban és közönséges tornacipőben gyakorolták. A stoplis cipő egyébként is drága volt, kímélniük kellett.)

A kölyökcsoapat

Amikor Halász már érettnak látta a játékosait a megmérettetésre, megalakította az ARÉNA futballklubot, és benevezte a budapesti harmadosztályba. Először kinevették, de addig erősödött, amíg engedtek a kérésének. Hivatkozott az államelnökre, a futballkultusz fontosságára, és fogadást ajánlott, hogy az Aréna majd a felnőtt csapatokkal szemben is megállja a helyét.

A kölyökcsoapatot senki sem vette komolyan.

Az őszi szezon nem indult sikeresen. A kölyökcsoapatot senki sem vette komolyan. Az Aréna 0-3-mal mutatkozott be, a játékok kissé széteső volt. Halász ennek ellenére megdicsérte őket, mert sikerült elkerülniük a sérülést, és a három kapott gól ellenére ügyesen játszottak, helytálltak a fizikailag sokkal erősebb ellenféllel szemben.

Aztán kielemezték a Halász által készített videofelvételt. Megvitatták, ki milyen helyzetben mit csinált jól, és mit rosszul, mi lett volna az ideális megoldás. „A meccsek a fejben dőlnek el” - mondta újra és újra a tornatanár, és ez a meggyőződés végigkísérte a játékosokat a későbbi pályafutásukon is.

Ahogy telt az idő, az Aréna mind jobban tudta alkalmazni ezeket a tanításokat. Ritkán adták el a labdát, és bár a passzolgatás, a tili-toli kívülről sokszor tűnt öncélúnak, a támadások előbb-utóbb kapulövessel végződtek. A legtöbb labda pontosan célba talált, csak a lövőerővel volt baj. De ha egy mérkőzésen 15-20 jól irányzott lövést küldtek a kapu valamelyik sarkába, ezekből mindig bement három-négy, és ez többnyire elég volt a győzelemhez.

A védelem is nagyon jól helytállt, pontosan zárt, és bár a becsúszó szerelések még nem mindig sikerültek úgy, ahogy azt az edzéseken begyakorolták, igazi szabálytalanság miatt soha nem ítélték ellenük szabadrúgást. (Volt néhány bírói tévedés, és labdatartásért is jó pár szabadrúgást ítélték ellenük, de ezek nem befolyásolták a mérkőzések végeredményét.) A szezon végén mindenki megállapíthatta, hogy az Aréna volt a legsportszerűbb csapat a mezőnyben.

A bajnokságot megnyerték. Három vereség, négy döntetlen, a többi győzelem. A gólkülönbségük pedig 28-7 volt. Zombori Matyi még gólkirály is lett, összesen tíz góllal.

Ez azonban nem elégítette ki Halász ambícióját. Be akarta nevezni a csapatot a Nemzeti Kupába is. Ezúttal is ugyanolyan ellenállást kellett leküzdenie, mint a területi bajnokságban.

- Hogy jön ahhoz egy harmadosztályú csapat, hogy megmérkőzzön a legjobbakkal? - tette fel a kérdést Baradlay Tibor, a labdarúgó szövetség elnöke. - Ez teljesen lejártná a nagy hagyományú kupát!

- Egyrészt már nem harmad-, hanem másodosztályú csapat vagyunk, hiszen eggyel feljebb léptünk - pontosított Halász. - Másrészt ha olyan gyengék vagyunk, nyilván kiesünk az első fordulóban, tehát nem sok vizet zavarunk. Nem lesz botrány. Legfeljebb egy szerencsés ellenfél túl könnyen jut tovább. Egy mérkőzést kérek, egyetlen lehetőséget. Ha azt elveszítjük, nem fognak rólunk hallani többet.

Baradlay ismételten kétségeit hangoztatta, de továbbította az ötletet az elnökségi ülésre, ahol nagy vita után végül úgy döntöttek, hogy megengedik az Aréna nevezését.

- Legfeljebb kapnak egy nagy pofont - mondta az egyik résztvevő. - Az majd elveszi a kedvüket attól, hogy nagyképűsködjének.

A Nemzeti Kupáért

Halász boldogan újságolta a hírt, és a játékosok szíve nagyot dobbant a lehetőség hallatán. Néhányan ugyan úgy vélték, hogy ezt az akadályt nem fogják tudni megugrani, de Halász ugyanúgy érvelt, mint az országos szövetségben: „Egy próbát megér.” Ebben maradtak.

Az Aréna a Nagykanizsát kapta ellenfélnek, és abban az esztendőben ez volt a mezőny leggyengébb csapata. De Halász nyomatékosan hangsúlyozta, hogy minden csapatot komolyan kell venni, teljes erőbedobással kell küzdeni.

A mérkőzést természetesen idegenben játszották, hiszen nem volt saját pályájuk. Az összeállítás a következő volt: Szentiványi - Molnár, Lakatos, Csikai, Korompay - Juhász, Kende, Varsányi - Csiszár, Kerekes, Zombori.

Az Aréna kezdett, de az első fél órában nem történt semmi érdemleges. A Nagykanizsa lendületesen rohamozott, a támadások azonban rendre elakadtak az Aréna térfelének közepén. Szentiványinak néhány távoli és erőtlen lövést kellett csupán védenie. A háttérben különösen Molnár és Csikai játszott jól, a szereléseik példászerűek voltak. Aztán következett a 37. perc. Egy nagykanizsai támadást Molnár ügyesen szerelt, átpöccintette a labdát Lakatosnak, aki felnézett, és látva, hogy jobbra elől Csiszár feltartja a kezét, neki továbbított. A labda szállt, szállt, olyan pontosan, mint egy késdobáló kése, éppen Csiszár lábára. A jobbszélső mintászerűen levette, néhány lépést tett előre, majd beadta középen Kerekesnek, aki ügyesen lefordult a védőjétől, és a labdát 20 méterről ballal a jobb felső sarokba lőtte. 1-0 az Aréna javára.

Utána folytatódott az eddigi játék. Kanizsai rohamok, arénás védekezés, és a vég nélküli passzolgatás. A közönség fütyült, unalmasnak találták a meccset. Mindez ugyanígy zajlott a második féldőben is. Amikor a közönség megint kezdett elégedetlenkedni, Halász valamit mutogatott a játékosainak, és az Aréna nemsokára egy picit aktívabb lett.

A 60. percben Juhász a saját tizenhatosról pontos labdával indította Varsányit, aki elszaladt a bal szélén, és a beadását Zombori, már az ellenfél tizenhatosánál, ballal kapásból a kapu bal felső sarkába lőtte. 2-0. A nézőknek ez sem tetszett, de már inkább a saját csapatukat szidták. A házigazdák azonban nem játszottak rosszul, csak semmi sem sikerült nekik. Nem csoda, ilyen felkészült csapattal korábban még nem találkoztak. Végül a bíró segített rajtuk. A céltalannak tűnő adogatást megunták, és körülbelül 30 méterről labdatartásért szabadrúgást ítélt a Nagykanizsa javára. Kovács Benjámin végezte el, de a labda magasan elszállt a kapu fölé.

És ez volt az utolsó esélyük. Az első kupameccset az Aréna nyerte, nyugodtan készülhetett a visszavágóra.

Halász megdicsérte a fiait, és ők is úgy érezték, hogy nem vallottak kudarcot. A kezdeti félénkségük lassan felengedett, és mind többen kezdtek hinni abban, hogy tovább is eljutnak ezen az országos viadalon. Nagy fegyvertény volt megnyerni a harmadosztályú bajnokságnak azt a csoportját, de ez már egy sokkal nagyobb rendezvény volt, egy országos esemény.

A visszavágón annyi volt a különbség, hogy az Aréna ezúttal 3 góllal győzött. Már a 11. percben betalált az előre húzódó Kende (Zombori balról jövő labdáját fejelte be egy szögletnél). 1-0.

A 30. percben a jobbszélső Csiszár beadását Kerekes hátra adta Juhásznak, aki 25 méterről bombagólt lőtt a jobb felső sarokba. 2-0.

A második félidőben túlnyomórészt a labda megtartására törekedtek, a bíró kétszer is szabadrúgást ítélt emiatt. Végül a 83. percben az ügyesen előre száguldó Kerekest a tizenhatostól egy méterre felvágták, a pontrúgásból pedig Zombori szerzett egy remekül sikerült bombagólt. 3-0.

Az Aréna túljutott az első akadályon. A nagykanizsai helyi lap bírálta őket a passzív játék miatt, de elsősorban a helyi csapatot ostromozta. Hogy még ilyen kölykökkel szemben is alulmaradt.

Halász ezeket a mérkőzéseket is alaposan kielemezte, de ezúttal is meg volt elégedve a játékosaival. Dicsérte őket, mert láthatóan sokat fejlődtek, és tizenévesen is megállják a helyüket a profik mezőnyében.

A második ellenfél a Dunaújváros volt, egy jóval erősebb csapat. Az Aréna azonban, a kupa tűzkeresztségén túljutva, már magabiztosabban játszott. Az első forduló 4-0-ra nyerték (a gólokat Kerekes és Juhász lőtte, illetve Zombori duplázott), ez után megengedhettek maguknak egy 2-2-es döntetlent a visszavágón. Az utóbbinak azért volt jelentősége, mert Halász ezúttal különösen felhívta a játékosai figyelmét a biztonságos játékra, a sérülések mindenáron való elkerülésére, ellenfelük pedig meglehetősen erőszakosan játszott. A két Aréna-gólt Zombori szerezte, egyet szabadrúgásból, a másikat pedig tizenegyesből. Az egyik dunaújvárosi játékost ki is kellett állítani.

Az országos lapok is kezdtek felfigyelni az Arénára. Elismerték a taktikai érettségüket és gólerősségüket, de továbbra is hibájukul rótták fel az örökös labdatartást, valamint a fizikai erőnlétük viszonylag alacsony szintjét.

Halász nem törődött sokat ezekkel a kritikákkal. Olyan a csapat, amilyen, az adottságaikkal kell okosan gazdálkodniuk. Ők pedig jól gazdálkodtak az adottságaikkal.

A kölyökcsoportot akkor kezdték igazán komolyan venni, amikor a Vasast is legyőzték (2-0-ra és 4-2-re; a gólok többségét Zombori és Juhász szerezte). A tudósítások továbbra is bírálták a csapat passzivitását. Halász az egyik tudósítónak így mentegetőzött: „Igaz, hogy meglehetősen passzívak voltunk, de így is 6 gólt lőttünk a két meccsen. Szerintem egy passzív csapattól nem is várható el több.”

Így is folytatták, egyik győzelmüket aratták a másik után, és mindegyik mérkőzést az ellenfél pályáján játszották. De a döntő erőpróba még hátravolt. A kupadöntőben a Ferencváros ellen is helyt kellett állniuk, ez pedig egyáltalán nem volt könnyű feladat.

Kupadöntő a Fradi ellen

Az FTC nemcsak a legerősebb csapat volt ebben a mezőnyben, de abban az évben ők nyerték a bajnokságot is. Az újságok azon a véleményen voltak, hogy ezúttal véget fog érni a csoda, az Aréna lufija kipukkan, elvérzik az igazi profik ellen. A szurkolók is kitettek magukért, zöld-fehérbe borult az egész város, és a legelszántabb drukkolók már órákkal a meccs előtt elkezdtek a skandálást, énekelést, és elkezdtek temetni a kölyöcsapatot.

Aztán elkezdődött a mérkőzés. Az Aréna a Szentiványi - Molnár, Lakatos, Csikai, Dékány - Juhász, Korompay - Csiszár, Kerekes, Zombori, Varsányi összeállításban lépett pályára. Bal-szerencsájukra Szentiványi már a 13. percben megsérült, egy szögletnél fellökték, rosszul esett, a bal karjára, és helyére Gundelnek kellett beállni. Nem sokkal később egy megpattanó labdát nem tudott védeni. 1-0 a Fradi javára.

Vissza az óvodába! Vissza az óvodába!

A szurkolók ujjongtak, és elkezdtek skandálni alkalmi rigmusukat: „Vissza az óvodába, vissza az óvodába!”

Varsányi a pálya szélén kiszólt Halásznak:

- Most mi lesz?

- Csak semmi pánik - felelt a tornatanár. - Azt játsszátok, amit megbeszéltünk. Győzni fogtok. De javaslom, hogy először egyenlítsetek ki. Fordítva ugyanis nem megy.

Az Aréna nem lankadt. - Győzni fogunk - lelkesítette társait Varsányi. - Csak még az ellenfél ezt nem tudja.

Tovább játszották hát megszokott játéukat, mit sem törődve a gúnyolódással. És a játék képe, a nézők számára talán nem is észrevehetően, de változni kezdett. Egyre több szerelés sikerült, és az átadásai is pontosabbak lettek. Csak a lövésekből nem lett gól. Zombori és Juhász is erőtlenségekkel küldött kapura. A célra tartással nem volt baj, de a kapusnak sikerült megfogni a labdát.

A 22. percben aztán egy előre vágott labdával Csiszár elrobogott a jobb szélén, a beadást pedig Kerekes futtában a jobb felső sarokba fejelte (1-1). Az Aréna kiegyenlített, jelezve, hogy a Fradival szemben is helyt tud állni.

A szurkolókat a gól még jobban felbőszítette. Hangosabbá vált a becsmérés. Néhányan régi ellenfelüket, az Újpestet is elkezdtek gyalázni, csak úgy, megszokásból.

A félidő vége előtt Zombori bombáját a kapus szögletre ütötte ki, a bal oldalról beívelt labdát pedig Kerekes magasra kiemelkedve fejelte be. 2-1. Az Aréna átvette a vezetést! A szurkolók egy pillanatra elnémultak, de utána újult erővel kezdték rá.

A szünet után a Ferencváros játéka erőteljesebbé és támadóbbá vált, de az Aréna játékosai tartották magukat Halász intelmeihez, kerültek a közelharcot, szereléskor villámgyorsan visszarántották a lábukat. Sok helyzet adódott a kapujuk előtt, de a zöld-fehérek szerencsére rendre elpuskálták azokat, Gundel pedig egyre jobban belejött a védésbe.

A 78. percben Dékány, a balszélső hátvéd, az oldalvonal mentén indította Varsányit, aki az ellenfél tizenhatosának magasságában vette át a labdát, 20 métert vezetett, majd a középben jó ütemben érkező Zombori elé tált. A bal lábbal leadott kapáslövés pontosan a bal felső sarokba vágódott. Ahogy kell. 3-1 az Aréna javára.

A szurkolókkal nem lehetett bírni. Mindenáron Izraelbe és Auschwitzba akarták küldeni az ellenfél játékosait, és a bírót is. Tovább folyt a mérkőzés, voltak érdekes helyzetek (Juhász és Zombori is rápörkölt), de az eredmény már nem változott.

A kölyöcsapat megnyerte a nemzeti kupát. A kapitányuk, Kerekes azonban nem tudta átvenni a díszes serleget. A nézők petárdákat dobáltak be, kárt tettek az ülésekben, a rendőrségnek is be kellett avatkoznia.

A másnapi újságok tele voltak a botránnyal. A Ferencváros szurkolói közösségének elnöke is elítélte a történeteket, és ígéretet tett a magukról elfeledkezett drukkerok megfékezésére.

A kupát az Aréna képviselői a labdarúgó szövetség székházában vették át, de nyomban letétbe is helyezték, mondván, hogy nincs helyük annak őrzésére.

Halász László nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy megérti a szurkolók elkeseredését, a Fradi egy nagyon jó csapat, nem véletlenül nyerte meg az országos bajnokságot, de hát a labda gömbölyű, nem mindig a legjobb nyer, és további sikereket kíván a csapatnak, a szurkolóknak pedig megnyugvást.

Kupadöntő a Real Madrid ellen

Az Aréna kupagyőztesként bejutott az Európa Liga mezőnyébe. Továbbra sem rendelkezett azonban saját pályával, ezért a játékosokkal megbeszélve Halász a liga minden mérkőzésére vonatkozóan lemondott a hazai pálya előnyéről. Ez a döntés nagy visszhangot váltott ki a nemzetközi sportvilágban, gúnyolódtak is rajta eleget, meztelen csigának nevezték a saját pálya nélküli Arénát, de végül is elfogadták az ajánlatot.

És a csapat folytatta a jó szereplést. Egymás után aratott győzelmeket Minszkben, Dublinban, Bukarestben és más városokban is. A mindig idegenben játszott „visszavágókat” is rendre megnyerték. Egyetlen döntetlenük volt, Liverpoolban, ahol ketten is megsérültek (Csiszár és Kende), és Halász nem állított be cserejátékost. Amikor később erről kérdezték, az edző azt válaszolta: „Most azt gyakoroltuk, hogy hogy lehet helytállni reménytelen helyzetben.”

A döntőt Párizsban vívták, a Real Madriddal szemben. Halász a mérkőzés előtt hangsúlyozta, hogy az eredménytől függetlenül ez élete legszebb pillanata. A Realt mindig tisztelte, hiszen ez volt az a csapat, amelyik hét évtizede befogadta és megbecsülte Puskás Ferencet, akit az egyik legnagyobb magyar játékosnak tarthatunk, és akit a magyarok közül még ma is a

legtöbben ismernek világszerte. Sok szerencsét kívánt a madridiaknak, de hozzátette, hogy az Aréna nem lesz egy könnyű ellenfél.

Az összeállításuk védekező jellegű volt: Szentiványi - Molnár, Lakatos, Csikai, Dékány - Csiszár, Juhász, Kende, Korompay - Kerekes, Zombori.

Az Arénának a spanyol csapatra is sikerült rákényszerítenie idegesítő játékmódját. Fegyelmezetten védekeztek, nem hagyták, hogy az ellenfelük lövőhelyzeteket alakítson ki, a rendszeren távoli lövések pedig fölé vagy mellé mentek, illetve Szentiványi biztosan védte azokat.

A 41. percre kellett várni az első Aréna-helyzetre. Lakatos a saját tizenhatosról hosszú labdával indította Kerekest, aki balra cselezett, majd bal sarokkal átpasszolta a labdát a jobb szélén előretörő Csiszárnak, aki nehéz szögéből élesen a jobb alsó sarokba lőtt (1-0). Egy lövésből egy gól.

Halász a feltartott hüvelykujjával dicsérte meg a csapatot, és nekik ennyi elég is volt.

Itt kell megemlítenünk, hogy Halász gyorsan leszoktatta a játékosait a látványos ünneplésről, nem rohantak oda egymáshoz, nem ugrottak egymás nyakába, nem csókolóztak, nem intettek a nézőknek sem, hanem csak feltartották a jobb kezüket. Volt olyan lap, amelyik szóvá tette ezt a póztalanságot, de Halász megmagyarázta: „Ez nem cirkusz és nem rock-koncert. A játéknak kell látványosnak lenni, nem az örömnünknek.” Majd hozzátette: „Egyébként is, ha egy meccsen 8-10 gólt rúgunk, mindenki megunná az önmagunk ünneplését.”

Tovább is teljes erőbedobással és fegyelmezetten játszottak.

A madridiak a féldő utolsó percében majdnem kiegyenlítettek, de az üres sarokba tartó lövést az ezúttal hátul felbukkanó Csikai szögletre mentette, a beívelt labdát pedig Szentiványi gond nélkül lekapta.

A második féldőben folytatódott az egykapuzás. A Real Madrid mindent megtett az egyenlítésért, de a magyarok precízen védekeztek. Hol Dékány szerelt (a csatár mögül váratlanul kiugorva), hol Korompay (visszahúzásos becsúszó szereléssel), hol Juhász (már a félpályán). A megszerzett labdát aztán sokáig megtartották.

Még újabb gólt is szerezhettek volna. A 74. percben Kerekes a tizenhatoson belül a nagy kavarodásban elcsúszott, és bár senki sem szabálytalankodott vele szemben, a holland bíró megadta a tizenegyest. Kerekes kinézett Halászra, aki csóválta a fejét. Kerekes nekifutott, és a labdát magasan fölé lőtte. Maradt az 1-0-s eredmény.

A statisztika jól mutatta a madridiak fölényét: a labdabirtoklásban 67:33, a szögletarány pedig 14:1 volt a javukra.

A mérkőzés utáni sajtóértekezleten megkérdezték Kerekestől, hogy szándékosan lőtte-e fölé a labdát. A fiatalember csak ennyit mondott: „A legjobb tudásom szerint jártam el.”

Halászt arról faggatták, hogy miért játszott az Aréna ennyire passzívan.

- Mi egy kezdő csapat vagyunk - válaszolta az edző. - Egyelőre csak a védekező játékot tanultuk. A támadó játékot jövőre vesszük át.

Arra a kérdésre, hogy erős-e a magyar футбол, Halász így válaszolt:

- Mi az, hogy! Ha egy olyan csapat, amelyik tavaly még a III. osztályban játszott, meg tudja verni a Real Madridot, elképzelheti, hogy mi folyik a második és az első osztályban.

Azt is megkérdezték, hogy miért nem szerepelnek a játékosai a magyar válogatottban. Halász így felelt:

- Ezek még gyerekek, az iskolában a helyük. A válogatott mérkőzések túl nagy terhet rónának rájuk.

Végül tudni akarták, hogy a magyar bajnokságban hogy szerepel a csapat.

- Most jutottunk csak fel a második ligába - mondta Halász. - Ez sokkal nehezebb feladat lesz, mint a harmadosztály. Szeretnénk ott is megállni a helyünket. A minimális cél: nem kiesni.

- Ki is eshetnének? - lepődött meg a riporter. - Miért, most hányadik helyen állnak?

- Az első helyen. De, mint tudjuk, a labda gömbölyű. Sosem szabad elbízni magunkat.

- Találkozunk önökkel a Bajnokok Ligájában is?

- Majd ha bajnokok leszünk. Egyelőre a második vonalban szeretnénk helytállni.

Az első ligában

Ahogy várható volt, az Aréna a következő évadban is remekül szerepelt. Pontveszteség nélkül első lett a második osztályban (és összesen négy gólt kaptak), a nemzeti kupában pedig legyőzték az MTK-t, a Honvédot és a Debrecent. (Mivel a debreceniek előzőleg kiütötték a Fradit, a zöld-fehérektől már nem kellett félniük.)

A vizsgák akadályozták az Aréna játékosait a felkészülésben, de Halász hangsúlyozta, hogy nemcsak a pályán kell helyt állni, hanem az iskolapadban is. „Buta focisták nem tudnak világbajnokságot nyerni” - hangoztatta. Első volt tehát a vizsga, és ehhez Halász minden segítséget megadott. Korrepetált, és más korrepetitorokat is hozott. Még egy „házi érettségit” is tartottak, és azon mindenki simán átment. Ezek után nem csoda, hogy az igazi vizsgájuk is jól sikerült.

Az újságírók közül sokan ott voltak az iskolában is, csak úgy kattantak a vakuk. De Halász nem akart a játékosokat túlságosan a reflektorfénybe állítani. „Először világsztárokká kell válnunk, nyilatkozni ráérünk utána is” - mondta. Így hát a lapokban csak az jelent meg, hogy a játékosok az iskolában is helyt állnak.

A továbbtanulás kérdését úgy sikerült kezelniük, hogy egyelőre csak a labdarúgásra koncentrálnak. Mindenki érdeklődött valami iránt, de az első számú feladat a sikeres szereplés volt a kupában.

- Egy kiöregedett focista lehet még tudós, de egy kiöregedett tudós már nem lehet focista. A profi labdarúgó elsősorban labdarúgó, és csak másodszorban szakember. Sajnos a kettőt nem lehet egyszerre csinálni. De higgyétek el, hogy mire kiöregedtek a fociból, addigra bőven lesz időtök valamilyen szakterülettel foglalkozni, és utána már a szakmai céljaitokat is gyorsan elérhetitek. Mert ha megtanultok igazán küzdeni, a többi már egyszerű lesz - hangoztatta Halász.

És ezzel mindenki megbékélt. Folytatódtak a kupamérkőzések.

A Puskás Akadémia ellen

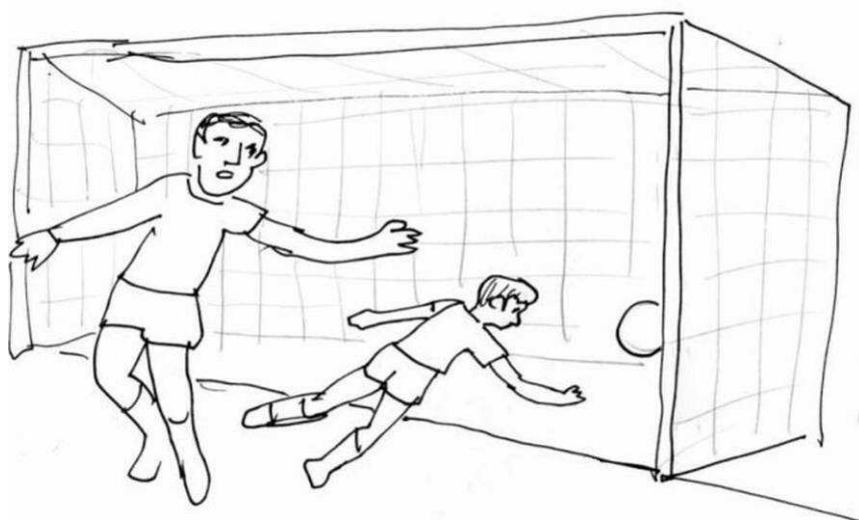
A döntőt ezúttal a fiatal magyar tehetségekre építő Puskás Akadémia ellen játszották. Az összeállításuk a szokásosnál támadóbb volt: Gundel - Molnár, Lakatos, Dékány - Csiszár, Juhász, Suhajda, Varsányi - Kerekes, Guriga, Zombori. Most láthatta a szélesebb közönség először az Aréna két új nagyágyúját, az erőteljes Suhajdát és a remekül célzó Gurigát.

Már a mérkőzés elején magukhoz ragadták a kezdeményezést. A 2. percben Kerekes a néhai Albert Flóriánra emlékeztető, finom testcselekkkel lövőhelyzetbe manőverezte magát, majd a labdát a bal oldalon nyomuló Zombori elé tolta, aki tíz méterről a jobb alsó sarokba lőtt (1-0).

Az akadémisták még fel sem ocsúdhattak a sokkból, amikor Juhász a felpályán megszerzett labdával a bal oldalon kiugratta Varsányit, aki a kapu elé ívelt. A kapus rosszul számította ki az ívet, elvétette a labdát, amit Kerekes csukafejessel küldött a hálóba, de úgy, hogy maga is átesett a gólvonalon. 2-0.

A Puskás Akadémia gambiai sztárja jó napot fogott ki, de amikor a 24. percben Csikait kicselezve a balról besegítő Dékány mellett is elfutott, Csikai utolérte, és hátulról elpöccintette előle a labdát. Dékány mentett, Suhajdához továbbított, az pedig Varsányit indította a bal szélén.

Mindez két másodperc alatt zajlott le. De ekkor már megszólalt a bíró sípja. Mukulele ugyanis a fájdalomtól eltorzult arccal a földön maradt, és a lábát fogta. Csikai mutatta, hogy felvágásról, szabálytalanságról szó sem lehetett. A bíró azonban leintette. Nem volt mit tenni, szabadrúgás következett, amit a betegségéből villámgyorsan kigyógyult gambiai a hosszú sarokba küldött. Szentiványi ezt jó reflexszel kiütötte, de pechére a labda Molnár hátáról a hálóba pattant (2-1).

Maga is átesett a gólvonalon.

Ezt követően az Aréna megmutatta, hogy a támadó játékban is sokat fejlődött. A 29. percben Varsányi beadását Zombori a szokásos kapáslövessel vágta a hálóba (3-1). A 32. percben Kerekes a jobb szélén Csiszárt szöktette, ő a középén előre törő Suhajdának továbbított, aki 25 méterről jobbal óriási gólt lőtt (4-1). A szórványos, és eredményes, arénás akciók ellenére a felcsútiak uralták a mérkőzést, csak éppen sehova sem jutottak vele, mivel az Aréna védelme biztosan zárt.

A labda a 40. percben jutott ismét a felcsútiak kapujának közelébe. Zomborit felvágták volna, de ő rutinosan átugrott a gáncsoló lábon, és ezután már csak a mezét rángatva tudták megállítani, a tizenhatostól két méterre. Hiába. A szabadrúgást Guriga végezte el, és a két tagú sorfal mellett az ellenkező sarokba csavarta (5-1). Ez lett a féldő eredménye is.

A második féldőben az Aréna biztonságos, de elegáns játékra törekedett. Járt a labda előre-hátra, jobbra-balra, a nézők gyönyörködhetek a precíz labdakezelésben és könnyedségben. Igazi örömfutball volt ez, amivel a csapat később is gyakran megörvendeztette a nézőket - de

csak akkor, amikor már biztos volt a győzelem. Mint most is. Csakhogy a mérkőzésnek még nem volt vége.

A lezserségüket kihasználva, egy megszerzett labdának köszönhetően a 82. percben a Puskás Akadémia is helyzetet tudott teremteni. Ez alkalommal a magyar futball egyik legnagyobb reménysége, a ghánai származású Ngabongo törte át a védelmet, átsuhant Molnár és Lakatos között, és 10 méterről a jobb alsó sarokba bombázott (5-2).

Azonban a válasz sem késett sokáig. Két perc múlva Juhász a bal oldalon szöktette Varsányit, aki átlőtte a labdát a másik oldalra Kerekesnek, Kerekes egy lövőcsel után középen Zomborinak passzolt, aki végül a jobb alsó sarokba lőtt (így lett 6-2).

Addigra kialakult az Aréna szurkolótábora, így a kupát már baráti légkörben, nagy ovációval adták át. Illetve az Aréna magának adta át, hiszen az elmúlt esztendőben már megnyerték. És most sem volt hova vinniük, megint a szövetségnél kellett letétbe helyezniük.

Eközben az Aréna felkerült az első osztályba, de másodszor is csak az Európa Ligában indulhatott.

Ezúttal is sorra verték ellenfeleiket, és a visszavágót továbbra is idegenben játszották, hiszen stadionjuk még mindig nem volt. Időnként, a sikerükre és a nagy érdeklődésre való tekintettel felajánlottak vendég-stadionokat, de erre Halász nem akart költeni.

Így a klub jelentős bevételt halmozott fel. A pénzt Halász egy bankban tartotta, és megállapodást kötött a fiaival.

- Amikor feloszlik az Aréna, megkapjátok a benneteket illető pénzt - mondta nekik Halász. - Minél később adjátok fel, annál többet kaptok. És ha világbajnokok lesztek, akkor bármelyik európai klub szívesen felvesz benneteket, mesés fizetéssel. Csak addig kell kibírnotok. Kibírjátok?

- Kibírjuk! - hangzott a válasz.

Hát persze, hogy kibírják. A világbajnoki siker egyáltalán most nem látszott olyan elérhetetlen célnak, mint a gimnázium első osztályában. Már hinni lehetett benne.

A válogatott ügye azonban nem állt nagyon jól. Az Európa-bajnokságra nem került ki a magyar válogatott, a csoportjában az utolsó előtti helyen végzett. Az újabb kupagyőzelem után viszont téma lett az Aréna-játékosok válogatott szereplésének kérdése.

Két álláspont ütközött egymással. Halász azt javasolta, hogy az ő csapatát ismerjék el válogatottnak (példaként említette, hogy a kanadai jégkorong-válogatott egy időben rendszerint a győztes klubcsapatból állt), a szövetségnek viszont az volt az álláspontja, hogy a válogatottat több csapat játékosaiból kell összeválogatni.

- Ön talán nem tud magyarul? - szegezte Halásznak a kérdést a labdarúgó-szövetség elnöke. - A válogatottat válogatják. A nemzeti válogatott az ország legjobb játékosaiból áll!

- Én is ezt mondom - vágott vissza Halász. - De az ország legjobbjai mind itt vannak az én csapatomban!

Erre Baradlay már csak legyintett, és nem vitatkozott tovább. A szövetség más tagjai is vele értettek egyet. Annál is inkább, mert mindegyiknek megvolt a maga pártfogoltja, és azt akarták, hogy a saját játékosuk legyen válogatott. Én nem adok a pletykákra (és ezt az olvasónak sem ajánlom), de beszéltek arról, hogy a válogatottságért kapott emelt díjazáson olykor a játékos és a pártfogó osztozkodott. És amióta a futball lett az ország első számú nemzeti ügye, azóta valóban nem babra ment a játék.

Végül a szövetség álláspontja győzött, az Arénából Kerekest és Zomborit kezdték szerepeltetni a válogatottban. Ennek azonban nem volt sok haszna, mert az összjátékban képzett társak nélkül egyikük sem tudott igazán jól teljesíteni. Ha a válogatott gólt lőtt, azt rendszerint a két Aréna-játékos valamelyike szerezte, de a nemzeti tizenegy továbbra is csak botladozott.

Diadal a Chelsea felett

Ez a vita nem akadályozta meg az Arénát abban, hogy a csapat az Európa Ligában újra sorra arassa a győzelmeket. Az elődöntőben a Dortmundot verték meg (4-0-ra, majd 4-1-re), a döntőben pedig a Chelsea volt az ellenfelük.

Az Aréna összeállítása ezen a meccsen a következő volt: Gundel - Rottenbiller, Lakatos, Csikai, Varsányi - Juhász, Korompay - Csiszár, Kerekes, Guriga, Zombori.

Az első negyedórán jobbra csak védekeztek, ebben Rottenbiller és Varsányi különösen jól teljesített, egyszerűen nem lehetett elvinni mellettük a labdát. Időnként Juhász és Korompay is hátra húzódott, hogy erősítsék a védelmet. Az angolok újra és újra rohamoztak, felhasználták a testi fölényüket is (de a magyar játékosok remekül alkalmazták a Halász-féle, varázsolásos szerelési technikákat). A lövések fölé mentek vagy mellé, és a Chelsea egymás után több szögletet is kiharcolt. A nézőtér a szurkolóik is hangosak voltak, látványosan lepipálták a szerény létszámú magyar szurkológárdát.

Csukafejes hátra.

Aztán a 19. percben fordult a kocka. Az Aréna megszerezte a vezetést. Csiszár robogott el a jobb oldalon, de a beadása kissé hátra sikerült. És akkor valami olyasmi történt, amit nehezen felejt el az ember: Kerekes csukafejessel továbbította a labdát - de nem a kapu felé, hanem hátra, Juhászhoz, aki a meglepett védők között bombagólt lőtt (1-0). A nézők nehezen ocsúd-
tak fel a meglepetéstől.

A Chelsea erőltette a támadásokat, de nem bírta az Aréna védelmével, amelyet ilyenkor a hátra húzódó középpályások is erősítettek. Juhász maradt csak a tizenhatos és a félpálya között, a felezővonal környékén pedig Kerekes, Guriga és Zombori várta a labdát. A három gólzsák rendszerint egyszerre indult el, három irányba, rendszerint akkor, amikor még a Chelsea-játékosok nem értek vissza a saját elakadt támadásukból. A védők kapkodhatták a fejüket, sosem tudták előre, ki kinek passzol, és melyik irányból érkezik a veszedelem.

A 32. percben Korompay Zomborihoz továbbított, ő átperdítette a közelben üresen álló Kerekesnek, aki a balról érkező labdát kissé előre hajolva, jobbal, kapáslövéssel juttatta a hálóba (2-0).

Hasonló akció játszódott le a 38. percben is: egy szerelés után a jobb hátvéd Lakatos vágta előre a labdát Zomborinak, aki Kerekesnek passzolt, majd a tőle visszakapott labdát ballal a bal felsőbe lőtte (3-0).

A 44. percben Zombori futtában passzolt az előre húzódó Juhásznak, aki Kerekesnek továbbított, Kerekes pedig a tétován kifutó kapus fölött lágyan átívelt (4-0). Ritkán látható, elegáns megoldás volt.

A második félidőben a kupadöntő közönsége is élvezhette a magyarok örömfociját. A kölykök könnyed eleganciával vették le és adták tovább a labdát, időnként váratlan lövésekkel ijesztve meg a Chelsea kapusát. Az angol kupagyőztes időnként összeszedte magát, de akkor jöttek a szélesebb magyar ellentámadások, amelyeket többnyire gyenge, de pontos, rendszerint a négy sarok egyikébe tartó lövések fejeztek be.

Egy ilyen gyenge, de nagyon megcsavart labdát a kapus kiejtett, de Kerekes, bár egy méterre volt az esettől, nem csapott le rá, hanem mosolyogva felsegítette a kapust, aki a kezében tartotta a labdát. Ezt később Halász úgy kommentálta, hogy „négy-nullás vezetésnél már lehetünk úriemberek”.

Az Aréna minden könnyedsége és játékosága mellett sem tudta elkerülni, hogy újabb gólt szerezzen. Zomborit a tizenhatostól két méterre faultolták. A szabadrúgást is ő végezte el, és a labda pontosan a jobb felső sarokba vágódott, mindössze 30 centire a felső és az oldalsó kapufától.

A sajtóértekezleten megkérdezték Halásztól, hogy nem luxus-e, hogy időnként csak a közönséget szórakoztatják, és nem törekednek újabb gólokra.

- A футбол célja a szórakozás - felelte. - Csak előbb be kell biztosítani a győzelmet.

Sokan gratuláltak az edzőnek a csapat javulásához.

- Hogy látja a magyar válogatott szereplését? - kérdezte az egyik riporter. - Legutóbb az Európa-bajnokságra sem jutottak ki.

- A magyar válogatott nevében nem beszélhetek - mondta Halász. - Köztudott, hogy a csapat összeállítását illetően eltér az elképzelésem a szövetségi kapitányétól. Lehet, hogy a válogatott jól szerepel majd, és az is lehet, hogy nem. A magam részéről azonban megígérhetem, hogy mindent meg fogok tenni azért, hogy ezek a játékosok vehessék át a világbajnoki serleget.

A különbségtétel jelentőségét csak sokkal később fedezte fel a nemzetközi sportsajtó.

Mindennek vége?

Halász újra felvetette, hogy őt nevezzék ki szövetségi kapitánnyá, a válogatott pedig álljon az Aréna kétszeres kupagyőztes csapatából, esetlegesen kiegészítve néhány más csapat játékosával. A javaslatot ezúttal is elutasították. Halász hiába érvelt a csapat nyilvánvaló sikereivel és összeszokottságával, hiába mondta, hogy az ő játékosai egészen más felfogásban fociznak, sokkal keményebben edzenek, mint bármelyik magyar klubcsapat játékosai. A tárgyalások megfeneklettek.

Halász még azt is megtette, hogy közvetlenül az államelnökhöz fordult, akinek szívügye volt a labdarúgás. Sajnos, addigra a szegény elnök már egy kissé megöregedett, csak árnyéka volt régi önmagának, nem tudta annyira kézben tartani a dolgokat. Egyetértően szignálta a beadványt, de elfelejtette továbbítani az illetékesekhez. Felcsúti kastélyában merengett a múlt sikerein, és az életéről szóló azeri filmposz köthette le a figyelmét. Így hát semmi sem változott.

A magyar válogatottnak - házigazda lévén - nem kellett végigmennie a selejtezőkön, de játszott néhány előkészületi mérkőzést, és a teljesítménye siralmas volt. Itthon 2-1-re kikapott Máltától, aztán 4-2-re Romániától, és 1-1-es döntetlent játszott Fehéroroszországgal.

Mondanunk sem kell, hogy szinte mindegyik magyar gólt vagy Kerekes vagy Zombori lőtte, de ők sem játszottak végig. A szövetségi kapitány, Gurgolya Félix ugyanis nagyon nem kedvelte őket, és mintha csak azt akarta volna bizonyítani, hogy az arénások sem jobbak, kizárólag cserejátékosként vagy tartalékként szerepeltette őket a válogatottban.

Az Arénában nagy volt az elkeseredés. Többen elvesztették a kedvüket. Kende ki is lépett, megelégedett annyi pénzzel, amennyi ebben a pillanatban járt neki (ez sem volt kevés). Átigazolt a Vasasba, ahol a csapat kulcsembere lett, és később bekerült a válogatottba is. Ámde hiába. A magyar ambíciókat keményen megnyirbálta az élet.

Halász nem csüggedt, az újabb sikerekre készítette fel a játékosait.

És valóban. Az Aréna pontveszteség nélkül, 34-6 gólkülönbséggel az első osztályú bajnokságot is megnyerte. Utána „hozta a kötelezőt”, ezúttal az MTK ellen győzött a kupadöntőben, 4-0-ra (a gólokat Zombori, Kerekes, Varsányi és Juhász szerezte).

És ezúttal már a bajnokcsapatok között szerepelt, a Bajnokok Ligájában. És nem is rosszul.

Első ellenfele a Kijevi Dinamo volt, akit 4-0-ra és 5-2-re győzött le. A gólok többségét már az új gólzsák, Guriga szerezte. Egyet akcióból, egyet szabadrúgásból, egyet pedig tizenegyesből.

Amikor a tudósítók erről kérdezték, Halász azt mondta: „Guriga remekül lő, kiváló a rúgótechnikája és a térlátása. Sajnos, focizni még nem tud, ezért nem tudom mindig berakni a csapatba. Akkor nézzék majd meg, amikor már megtanulta a szakmát!”

Török vendégszeretet

Az Aréna nagy sikert aratott Isztambulban is. A Fenerbahcse ellen az első félidőben három gólt szereztek (Kerekes, Pintér, Zombori), a második félidőben következett az örömjáték, amit csak egy villámgyors akció szakított meg, a 78. percben: Csutorás meredeken szöktette Varsányit, aki középre adta Kereknek, Kerekes felpörgette maga elé, bal lábfejjel visszaemelte, majd sarokkal visszapöckölte Varsányinak, aki közben már az ötös magasságába ért, és úgy tolt be bal külsővel, hogy közben ő maga jobbra előre mozdult.

Bal külsővel tolt be.

A török kapus önkéntelenül követte Varsányi mozdulatát, és csak utólag vette észre, hogy a labda már a hálóban van (4-0). A közönség megtapsolta a gólt, de érezni lehetett a növekvő ingerültségüket.

Ezután folytatódott az örömjáték, aminek tulajdonképpen ez a bravúros gól is a része volt. Az utolsó percben aztán a törökök Izgödlü távoli lövésével megszerezték a becsületgólt. Addigra már némileg csökkent a magyar védők ébersége. És ez a gól nem is ártott. A nézők megnyugodtak.

Később a sportlapok idézték Halászt: „Egy jókor kapott gól megmenthet a lincseléstől.”

A visszavágót egy héttel később játszották, és addig a magyar játékosok a Fenerbahcse vendégei voltak. Sokfelé elvitték őket, és általában nagy tisztelet, sőt, szeretet övezte a magyarokat. Aki tehette, a magyar játékosokkal fényképezkedett, és az utcán gyakran mondták nekik: „Puskas”. A legendája apáról fiúra tovább élt.

A következő mérkőzésre Halász egy szokatlan összeállítást jelentett be: Gundel - Pintér, Juhász, Korompay, Varsányi - Rottenbiller, Kerekes, Csutorás, Zombori - Guriga, Suhajda.

Az eredmény az lett, hogy a könnyed játék súlypontja hátrább került, az Aréna térfelére. A felpálya és a saját tizenhatosuk között adogattak a csatárok, illetve Pintér néha váratlanul előre, Csutorás pedig hátra futott, és ez meglehetősen káoszt okozott a szoros emberfogást alkalmazó törökök körében.

A labda a 16. percben került először a Fenerbahcse kapuja elé, akkor Suhajda nagy lövését kivédte a kapus. Öt perccel később Guriga 30 méterről, két török védő felett ívelte át a labdát, ami pontosan a jobb felső sarokba tartott, de a kapus szerencséjére nem volt nagyon erős, így nagyot nyújtózva ki tudta lökni szögletre. A szögletet Zombori végezte el, Juhásznak adta hátra, Juhász pedig távolról erőteljes lövést küldött a jobb felső sarokra. A kapus ezt is kivédte.

A 39. percben, egy lendületes török támadás végén Juhász nagy átadással indította Gurigát, aki futott, mint a nyúl, de amikor hárman is eléálltak, megfordult, és átjátszotta a labdát Suhajdának, aki a jobb alsó sarokba lőtt. Ezzel a góllal az Aréna megszerezte a vezetést (1-0), és a félidő végéig folytatódhatott az örömfoci.

A második félidő egy váratlan török akcióval kezdődött. A jobb szélén indult a támadás, és megint Izgödlü volt eredményes. Az, aki már az első meccsen is lőtt gólt. A török középpályához egy szerencsétlen szerelés után pattant oda a labda, és megindult előre. Amikor aztán Korompay és Pintér egyszerre akarták szerelni, hirtelen rálőtte. Gundel figyelme egy pillanatra ellankadt, és a labda akadálytalanul jutott a hálóba (1-1).

Az örömjátéknak egyszeriben vége szakadt. Az 55. percben Pintér rohant fel a jobb szélén, a beadását Kerekes átemelte egy török védőn, Suhajda pedig rálőtte. A labdát a kapus kiütötte, de éppen Guriga elé, aki csak rábólintott, és az Aréna újra megszerezte a vezetést (2-1).

A törökök alig kezdték újra a játékot, máris elvesztették a labdát. Ezúttal Juhász tolt ki a bal oldalon felfutó Varsányinak. Varsányi két ügyes csel után, csaknem a szögletzászló mellől, átküldte az ellenkező oldalra, Pintérnek. A messziről érkező labdát a jobbszélső szépen vette le, és beadta középre Kerekesnek, onnan Juhászhoz került, Juhász pedig egy félméteres résen a kapuba bombázott. A török kapuvédő hozzáért ugyan, de az erős lövést nem tudta kivédeni, a kezei között bement (3-1).

Az örömfutball csak ez után folytatódhatott. Kerekes dekázott a labdával, aztán sarokkal Suhajdának továbbította, aki hátra adta Varsányinak, tőle Juhász kapta, majd Pintér, majd ismét Kerekes. Végül Guriga tört be a tizenhatosra, és ott felvágta. A büntetőt a 68. percben Suhajda lőtte be (4-1).

A mérkőzés végén még Zomborinak volt egy nagy lövése. A kapus csak kiütni tudta a labdát, amit az egyik török védő kétségbeesetten az alapvonalon túlra rúgott. A beívelt szögletet aztán a kapus levette a magasra ugró Juhász elől. Maradt a 4-1, az Aréna tovább menetelhetett a legjobb európai klubcsapatok mezőnyében.

A sajtóértekezleten Halász méltatta a játékosainak kitartását, egyre javuló technikáját, és azt, hogy már az állóképességükkel sincs különösebb baj. Ha nem is rohangálnak annyit, mint az ellenfeleik, többnyire jókor vannak jó helyen.

Legia Varsó

A következő ellenfelük a Legia Varsó volt, amely tartalékosan állt ki ellenük, és talán ezért Halász egy még furább összeállítással kísérletezett: a balszélső Varsányit állította a kapuba, a hátvéd sor Rottenbillerből, Juhászból és Korompayból állt, a középpályán viszont öten voltak: Pintér, Kerekes, Zombori, Csutorás és az újonc Kollár, elől pedig Guriga és Suhajda alkotta az éket.

Amikor ez megjelent az eredményjelző táblán, nagy izgalom lett úrrá a riportereken, találgatták, hogy mit akar ezzel elérni a ravasz edző. Többen azon a véleményen voltak, hogy ez biztosan csak egy csel, és a játékosok majd az eredeti posztjukon fognak játszani. De Varsányi beállítása a kapuba nem illet bele semmilyen sémába. Kíváncsian várták, hogy mi történik.

Nos, az történt, hogy a felkavart csapat is remekül helyt állt. Varsányi ugyan kissé bizonytalanul védett, de sokáig nem kapott gólt (igaz, ebben a lengyelek is ludasak voltak, hiszen nem nagyon tették próbára a szükségkapust.) Az öt középpályás jól lezárta a kapujukhoz vezető utat, Juhász pedig nagyszerű labdákat adott a két előre tolt csatárnak, akik alig vették át a labdát (többnyire az ellenfél tizenhatosa közelében), már rá is lőtték, mielőtt még a védők beavatkozhattak volna. A 21. percben született az első magyar gól, Suhajda suhintotta rá, két megszeppent lengyel védő között, 25 méterről, egyenesen a jobb felső sarokba (1-0).

A hazaiaknak balszerencsájuk is volt, mert alig hozták játékba a labdát, Pintér már meg is szerezte, és Guriganak továbbított. Guriga 40 méterre lehetett a lengyel kaputól, amikor szabálytalanul szerelték. Guriga és Zombori állt a labda mögött, és ketten élénken gesztikulálva tárgyalták meg, hogy melyikük végezze el a szabadrúgást. Aztán végül Zombori futott neki, de nagy meglepetésre a 30 méterre jobbra álló Kerekesnek rúgta, aki a felálló sorfalat szép csellel magára húzta, majd könnyedén visszaadta a néhány lépésre előre mozduló Guriganak, Guriga pedig, immár sorfal nélkül, egyenesen a jobb felső sarokba lőtt (2-0). Pompás összjáték volt.

Az első félidő többi részében már könnyedén játszottak a magyar fiúk, és amint az összeállításból is következett, elsősorban a középpályán, pontosabban a magyar térfélen adogattak. A 40. percben azonban Csutorás apró figyelmetlensége következtében a lengyelek a magyar tizenhatos közelében szereztek meg a labdát, és Szydlo erős lövését a kapus szerepében gyakorlatlan Varsányi nem tudta védeni (2-1).

A második félidőben Varsányi és Korompay helyet cserélt. Korompay sem védett jobban, viszont a középpályások és a védők még kevésbé engedték szóhoz jutni az ellenfél csatárait.

A 76. percben aztán egy megszerzett labdával Varsányi előre rohant, Pintérnek adta, majd miután visszakapta, nagy lendülettel betört a tizenhatosra. Ketten is sikertelenül próbálták szerelni. Varsányi akkor Suhajdának adta hátra a labdát, Suhajda pedig egyből nagy erővel lőtt a jobb alsó sarokba (3-1).

Utána jött a megszokott örömfutball, és a tiszta átadások, a hibátlan labdakezelés, az ügyes cselek megédesítették a lengyel szurkolóknak a csapatuk veresége miatt érzett bánatát. Végül is remek mérkőzést láttak, és egy sokkal jobb ellenféltől kikapni nem szégyen.

A mérkőzést követő sajtóértekezleten megkérdezték Halászt, hogy a fura összeállítás nem jelentette-e az ellenfél lebecsülését.

- Egyáltalán nem - felelte az edző. - A Legia jó csapat, bizonyította ezt nemrég a nyugat-ukránok legyőzésével is. Egyszerűen csak fel kell készülnünk a váratlan helyzetekre. A játékosoknak pedig minden szerepkörben helyt kell állniuk. Ezt korábban is mondtam, ez nálunk rendkívül fontos követelmény.

- És mi történt volna, ha a Legia szerzi meg a vezetést? - akarta tudni a riporter.

- Erre is megvolt a taktikánk, és csak sajnálhatjuk, hogy nem kerültünk ilyen helyzetbe - válaszolt Halász, némi derűtséget keltve.

A visszavágót két héttel később játszották, ugyanott. Az Aréna összeállítása ismét meglepte a labdarúgás kedvelőit. Ezúttal teljesen támadó volt a felállítás. A kapuban Gundel, a hátvéd-sorban Rottenbiller, Csiszár és Varsányi szerepelt, a középpályán Juhász és Korompay, a csatársort pedig Pintér, Kerekes, Guriga, Suhajda és Kollár alkotta. A nagyon olvasott sport-történések ez a Puskás-féle aranycsapat kedvenc felállítására emlékeztethette.

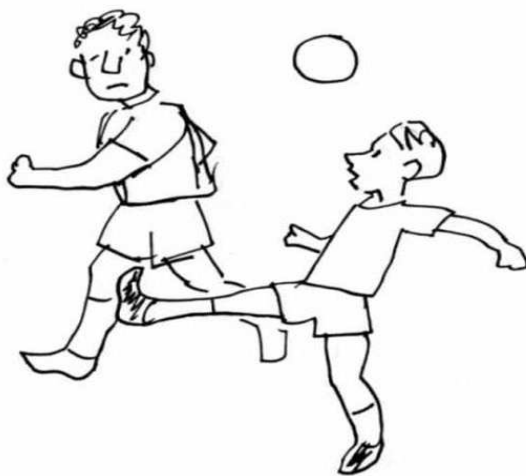
Az öt csatár a támadások alatt egyszerre rohanta meg a lengyel kaput, pánikot keltve a védőkben. Ebből adódóan az Aréna valóságos gólzáporral kezdett.

A 4. percben Juhász előre vágta a labdát Kerekesnek, az kiugratta Pintért, ő pedig futtában óriási gólt ragasztott a lengyel kapu jobb felső sarkába. Ahogy szokta (1-0).

A 10. percben Varsányi indította Pintért, ő beadta Kerekesnek, Kerekes sarokkal tovább Suhajdának, ő ki a bal szélre Kollárnak, aki át a másik oldalra Pintérnek, Pintér egy lövőcsel után középre Kerekesnek, aki jobbal vette át a labdát, és még a labdaátvétel közben, a bal lábán támaszkodva, a kapunak háttal állva jobbra fordult. Csak akkor hagyta leesni a labdát, és az összezavart védők között ballal a kapu jobb alsó sarkába lőtt (2-0). Bravúros gól volt.

Középkezds után, a 11. percben Juhász szerelt, a bal oldalon szöktette Kollárt, Kollár bero-bogott a kapu elé, és amikor két lengyel védővel találta szemben magát, hátra adta Zomborinak, aki az összegabalyodott védők és csatárok feje fölött pontosan a jobb felsőbe lőtt (3-0). Bár remek lövés volt, a gólban egy kicsit benne volt a lengyel kapus is.

A következő gólr a 27. percig kellett várni. Pintér szerelt, és elrobogott a jobb oldalon, átadta balra Suhajdának, Suhajda fordulásból szerette volna rálőni, de ketten is az útjában voltak, ezért hátra adta Kerekesnek, aki néhány métert vezetett, aztán lábfejjel átemelte az egyik védőn, kikerülte a lengyel játékost, lábfejjel visszaemelte, majd jobb sarokkal elegánsan a jobb felső sarokba lőtt (ezzel 4-0).

Lábfejjel visszaemelte.

Óriási alakítás volt, a hazai nézők sem tehettek mást, mint hogy megtapsolják. Ez a gól az Interneten bejárta az egész világot. Mint később kiderült, elsősorban ennek köszönhetette Kerekes, hogy abban az évben a világ legjobb labdarúgójának választották.

A félidő további részében észrevehetően csökkent az iram, és a lengyel kaput csak Guriga, Suhajda, Juhász és Zombori távoli lövései veszélyeztették.

A második félidő meglepetéssel kezdődött. Zombori Pintért szöktette, és maga is előre rohant. A Pintértől visszakapott labdát rálőtte, és a lengyel kapus zavarában kiütötte, éppen a nagy sebességgel előre robogó Suhajda elé, aki rápörkölt, és azt a kapus már nem tudta védeni (5-0). De ez volt az egyetlen komoly akció a magyarok részéről, mert a továbbiakban már csak a nézőket szórakoztatták.

A lengyelek azonban még nem adták fel. A 68. percben Koczmar nagy bátran berontott a magyar tizenhatosra, és ügyesen kicselezte Csiszárt, élesen a magyar kapu jobb sarkába lőtte a labdát (5-1).

Ettől felélénkült a közönség, de a biztatásuk nem volt elég egy újabb gólhoz. Illetve Kerekes majdnem megszerezte a magyarok hatodik gólját is. A tizenhatos előtt cselezett, a védők szabálytalanul szerelték, de a bíró nem ítelt szabadrúgást. A mérkőzés eredménye 5-1 maradt. Az Arénát dicsérték a lengyel lapok, és a magyar sportsajtó is elismerte Halász húzásainak az eredményességét.

Az Aréna folytatta a jó szereplést. A francia bajnokcsapatot 3-0-ra, majd a visszavágón 4-2-re győzte le, az Antwerpent 4-1-re és 4-0-ra.

A bajorok legyőzése

A döntőt a Bayern München ellen vívták, és az összeállítás ideális volt: Gundel - Rottenbiller, Lakatos, Csikai, Dékány - Juhász, Korompay - Pintér, Kerekes, Guriga, Zombori.

A bajorok keményen tartották magukat, és az Aréna éppen ennek a keménységnek köszönhetette első gólját: A 22. percben Dietz csúnyán felvágta Kerekest, a magyar csatár egy ideig sántikálva a pálya szélén álldogált. Halász, szokásához híven, nem cserélte le, inkább tíz emberrel játszatta a csapatát. Az eset a német kaputól 40 méterre történt, és a szabadrúgást Zombori végezte el. Annyira megcsavarta a labdát, hogy az a sorfal jobb oldalát megkerülve a kapu bal felső sarkában kötött ki (1-0).

A müncheniek eltökélten támadtak, de a magyar védelem szilárdan ellenállt. A félidő második felében Kerekes már újra vállalta a játékot. Egyelőre csak óvatosan, többnyire csak helyből passzolgatott.

A 36. percben Schwanger tört előre a jobb oldalon, Dékány megpróbálta szerelni, de a németnek sikerült átverekednie magát rajta. Akkor Gundel futott ki, de a csatár mellette is elrúgta a labdát. A labda azonban lassan gurult az üres kapu felé, és a másik oldalról kétségbeesetten keresztező Rottenbillernek sikerült becsúszva szögletre mentenie. A szögletet Gundel biztosan megfogta. Kidobta Juhásznak, Juhász jobb lábbal pörgette ki oldalt Pintérnek, aki nekiindult, majd a német tizenhatos előtt megtorpant, hogy körülnézzen. Kerekes és Zombori is felemelte a kezét, várva a beadást. A labda Kerekes felé szállt, ő tovább fejelte Zomborinak, ő visszafejelte Kerekesnek, Kerekes jobb belsővel odapofozta Gurigának, aki egyből rálőtte, és a labda nagy erővel a német kapu jobb alsó sarkába vágódott (2-0). Az oda-vissza fejelés a tapasztalt nézőket is meglepte.

A második félidőben már az örömfutball dominált, bár a Bayern bele-bele köpött a magyarok levesébe. Az 52. percben Burger tört be a magyar kapu előterébe, de Rottenbiller szerelte. Lakatos a tőle megszokott precizitással indította Pintért a jobb szélén, Pintér beadását pedig Kerekes 12 méterről hátrafelé ollózva lőtte a hálóba (3-0). Remek gól volt. Folytatódhatott a focigála.

A Bajnokok Ligájában aratott győzelem után már úgy beszéltek az Arénáról, mint Európa legjobb, legerősebb, és főleg legszerethetőbb klubcsapatáról. A kupát Juhász vette át, és a jelenlevők mosolygása közepette németül is megszólalt: „*Ich bin fröhlich. Wir sind fröhlich. Danke schön.*” De amikor egy riporter németül kérdezte, arra már csak annyit mondott, hogy „*ich spreche kein deutsch.*” A derűtségre ismét hozzátette: „*Danke schön.*”

A diadal után Halász azt nyilatkozta, hogy nem a sikertelenül szereplő válogatott, hanem az Aréna képviseli a magyar futballt, a színvonal magas, megfelel az európai mércének. Csak azt sajnálja, hogy játékosai nem vehetnek részt a világbajnokságon, ahol pedig ott lenne a helyük. Saját bázisuk még mindig nem lévén, ezt a serleget is a magyar szövetségben helyezték letétbe.

Gurgolya szövetségi kapitány a sajtóban éles szavakkal vágott vissza. Bírálta Halászt, amiért a nemzetközi fórumon lejáratta Magyarországot. Hevesen ellenezte, hogy az Aréna legyen a magyar nemzeti válogatott, mondván, egy teljesen más futballt művelnek, amelynek semmi köze a magyar labdarúgás nemes hagyományaihoz, és a játékosok már csak fiatal életkoruk miatt sem érdemlik meg ezt a megtiszteltetést.

Halász még tett egy kísérletet: felajánlotta, hogy az Aréna megmérkőzik a hivatalos magyar válogatottal. Még azt is megígérte, hogy Kerekes és Zombori ezúttal a válogatottban játszhat. De Gurgolya nem ment bele, csak ennyit nyilatkozott: „Ne szórakozzunk!”

A játékosok szomorúak voltak, de Halász megpróbálta tartani bennük a lelket.

- A helyzetünk nem nagyon reménykeltő - mondta. - Megígértem nektek, hogy világbajnokok lesztek, de ilyen külső akadályra nem számítottam. De talán emiatt oszlassuk fel ezt a remek csapatot? - kérdezte az edző.

Volt, akinek tetszett volna ez az ötlet, a nagy többség viszont úgy döntött, hogy folytassák.

- Rendben van, fiúk. A magam részéről megígérem, hogy minden követ megmozgatok annak érdekében, hogy mégis kijussunk a VB-re.

A játékosok szerették volna, ha ez sikerül, de igazából már nem hittek benne.

- Ha másképp nem megy, akkor egy barátságos mérkőzésre hívjuk ki a világbajnokot, bárki legyen is az! - mondta Halász. - Megmutatjuk a világnak, hogy mi vagyunk a világ legjobb csapata. És ebben maradtak.

Isteni beavatkozás

Halásznak fájt a feje a nagy erőfeszítéstől, hogy valahogy sikerüljön megoldania a problémát, és a fiait kijuttatni a világbajnokságra, hiszen a részvételt nagyon is megérdemelték.

És akkor megszólalt a telefon.

Az történt ugyanis, hogy dr. Philip Filibuster, a Luxemburgi Nagyhercegség nagyhercege, már régóta nagy rajongója volt a magyar labdarúgásnak. Puskásékról ugyan már ő is csak könyvben olvashatott, de sokat hallott Halász sikeres edzői tevékenységéről, és a legutóbbi

kupadöntő alkalmával személyesen is találkoztak. Felírták egymás telefonszámát. Halász nem foglalkozott ezzel, hiszen hogy jön ő ahhoz, hogy egy igazi arisztokratával tartson kapcsolatot!

Filibuster nagyherceg érdeklődött a csapat esélyeiről, és nagyon meg volt döbbenve, amikor megtudta, hogy a magyar szakszövetség hibájából nem jutnak el a világ bajnokságra. Éppen arra, amelyiket Budapesten rendezik. Megígérte, hogy mindent megtesz ez ügyben.

A sikerben Halász annyira nem hitt, hogy erről a telefonbeszélgetésről nem is tett említést a játékosainak, azok tehát csak búslakodtak tovább.

Ám a sorsuk hamarosan jóra fordult. Kiderült, hogy a nagyherceg és a nemzetközi labdarúgó szövetség egyik befolyásos tagja valamikor együtt vadásztak Afrikában orrszarvúra, és jó pajtások lettek. Filibusternek sikerült elintéznie, hogy az Aréna játékosainak ügyét különös figyelemmel kísérik.

Ezután Filibuster a saját kormányát dolgozta meg. A luxemburgi parlament titkos ülésén úgy döntött, hogy a speciális helyzetre való tekintettel minden cím nélkül, soron kívül megadja a luxemburgi állampolgárságot az Aréna játékosainak. Már amennyiben kérik.

Együtt vadásztak orrszarvúra.

Filibuster Budapestre utazott, hogy az ügy részleteit megbeszélje Halással. Természetesen a legnagyobb titokban. Halászt nagyon fellelkesítette ez a lehetőség. Arról meg volt győződve, hogy a játékosok kapva kapnak az alkalmon. De mi lesz a szüleikkel?

A nagyherceg nem sokáig maradhatott Budapesten, az ügyei haza szólították. Halász pedig összehívta a fiait.

- Egyszer már megkérdeztem tőletek, hogy akartok-e világ bajnokok lenni - kezdte. - Emlékeztek rá?

- Igen, emlékszünk - válaszolt Kerekes, aki mostanában már egyáltalán nem tűnt viccmesternek.

- Arra is emlékeztek, hogy miben állapodtunk meg?

- Persze. Hogy nem a Himaláját másszuk meg, hanem világ bajnokok leszünk. De úgy néz ki, hogy most a Himalája-expedíciónak van nagyobb esélye - mondta Kerekes. - Nos, most még egyszer felteszem a kérdést. Akartok-e világ bajnokok lenni?

A játékosok nem nagyon értették a dolgot. És Halász beszámolt a Filibusterrel lezajlott beszélgetésről, és arról az üzenetről, amelyben a nagyherceg értesítette a fejleményekről.

- Luxemburgi állampolgárok lehetnek, bekerülhetnek a luxemburgi válogatottba, és ha minden ellenfelüket megveritek, kijuthattok a világbajnokságra - mondta Halász.

Megint a régi hévvel lobbant fel a lelkesedés, de nem nagyon tudták elképzelni az egészet.

Mindenesetre a szívükben új remény támadt. Fogadkoztak, hogy ha ez a dolog sikerül, akkor mindent megtesznek azért, hogy valóra váljék régi tervük, a világbajnoki aranyérem. Igaz, hogy nem a magyar válogatott keretében, de ha ez az egyetlen módja, akkor így.

Halász kérésére megígérték, hogy ameddig nem sikerül nyélbe ütni a tervet, addig senkinek egy szót sem szólnak.

Halász felhívta Filibustert, egyeztették az időpontot, majd Luxemburgban létrejött a döntő találkozó az edző és az ottani labdarúgó szövetség között. Halászt rávették, hogy ideiglenes szövetségi kapitánként vegye át a luxemburgi válogatott irányítását, amit kétségekkel bár, de elvállalt.

A luxemburgi csapat nem állt valami jól a világbajnokságra való kijutást illetően. Az első fordulóban ugyan 1-0-ra legyőzték Andorrát, de Ausztriától 4-0-ra, Walestől 2-0-ra kaptak, és Izland ellen is csak egy 0-0-t sikerült elérniük. Így a csoportjuk utolsó előtti helyét foglalták el. Filibuster közreműködésének köszönhetően Halászt azonnal kinevezték a luxemburgi válogatott szövetségi kapitányává. Igen ám, de a játékosokkal együtt az edző is még Magyarországon tartózkodott.

Megszervezték az Aréna külföldi vendégszereplését, mégpedig éppen a luxemburgi válogatott ellen. A magyarok minden nagyobb megerőltetés nélkül 6-0-ra győztek, a gólokat Zombori, Kerekes, Guriga, Varsányi, Pintér és Juhász szerezte. Bár a házigazdák nem lőttek gólt, a játékokat Halász nagy figyelemmel követte, és egy közös edzés után úgy döntött, hogy a hátvéd Juncker, valamint a középpályás Bourbaki és Goldstein beleillik az ő csapatába is. További játékosok szerepléséről is szó lehet, de nekik is át kell venniük az Arénában megszokott kemény munkát és mentális tréninget.

Ez után sor került a jogi aktusra. Minden Aréna-játékosnak soron kívül megadták a luxemburgi állampolgárságot, és úgy engedték haza őket, hogy már luxemburgi védelem alatt álltak.

Ekkor Halász végigjárta a családokat.

Általában örömmel fogadták a fejleményeket, hiszen tudták, hogy a gyerekek mennyire komolyan veszi a világbajnokságra való felkészülést, erről beszélt már évek óta, de egy kicsit féltették is őket. Az edzőnek meg kellett ígérnie, hogy a családtagok is meglátogathatják őket, és meggyőződhetnek arról, hogy minden jól megy, senki sem szenved semmiféle hátrányt.

Csak Csiszár és Molnár szülei berzenkedtek.

- Ezzel a gyerek elárulná a hazáját - mondta Csiszár apuka, aki nemzeti érzelmű volt, és hitt a magyarok sumér eredetében.

- Dehogyan árulja el - érvelt Halász. - Épp hogy ezzel szerez nagy dicsőséget a hazájának. Mint annak idején Puskás Öcsi. Spanyol színekben is a világ egyik legjobbja volt.

- Akkor a kommunisták voltak hatalmon - mondta a papa. - Nem volt más választása. De most a hazájában kellene helyt állnia.

- Egyetértek. De a luxemburgi válogatottban is a hazájának szerezhet dicsőséget! Arra kérem, hogy járuljon hozzá a vendégszerepléshez. Mit tehetünk, ha a magyar válogatottnak semmi esélye sincs a világbajnoki cím elnyerésére? - érvelt Halász.

- Nem járulok hozzá - érvelt az apuka.

Molnár szülei nem voltak ellene a kalandnak, csak féltették a gyerekeiket az idegen országtól.

Halásznak végül csak azt sikerült megígértetni velük, hogy ha úgy alakul, hogy a fiú részvételén múlik a luxemburgi-magyar közös siker, akkor megfontolják a dolgot.

A luxemburgi állampolgárság ügye minden elővigyázatosság ellenére hamar kiszivárgott, és a nemzeti sajtóban éles támadások érték Halászt. Hogy milyen hazafiak azok, akik egy sikeresnek gondolt szereplés reményében képesek megtagadni a hazájukat, mennyi pénzt kapnak ezért a döntésért, és hogy egyáltalán, van-e esélyük, hogy egy idegen ország színeiben kijussanak a világbajnokságra. Amit - ez is fontos tényező volt - éppen a hazájuk rendez.

- Gondolja, hogy ezzel a pálfordulással, *de fogalmazhatnék keményebben is*, sikerül elérni a személyes célját? - szegezte Halásznak a kérdést a Nemzeti Televízió 12-es csatornájának riportere. - Hiszen Luxemburnak nincs esélye, hogy kijusson a VB-re.

- Nekem nincs más személyes célom, mint hogy jó magyarként segítsem az Aréna játékosait abban, hogy ha kerülő úton is, de sikerüljön elérniük régi céljukat, a világbajnokságon való sikeres szereplést. Ami pedig a luxemburgi válogatott kijutási esélyeit illeti, nem reménytelen a helyzet. Bízom benne, hogy a fiaim mindent megtesznek a siker érdekében. Ismerem őket, és eddig minden sikerült, amit célul tűztek ki.

- Tud arról, hogy a Nemzeti Labdarúgó Szövetség bejelentette, hogy igényt tart az Aréna játékosaira, és nem hagyja, hogy más ország színeiben vegyenek részt a világbajnokságon?

- Nézze, mi a magyar szövetségnek nem kellettünk, a luxemburgi szövetségnek pedig kellünk. Gurgolya úr több ízben kifejezte, hogy a nemzeti válogatott csak különféle csapatok játékosainak elegye lehet, amelyben az Arénából legfeljebb Kerekes és Zombori játszhat szerepet. Látjuk, mire vitték. Ez a két játékos volt messze a legjobb, de segítőtársak nélkül ők sem tudtak sokat elérni. Luxemburnak az Aréna-játékosokkal sokkal több esélye van kikerülni a világbajnokságra, mint a magyar válogatottnak az Aréna-játékosok nélkül.

- És ha erre a két játékosra Gurgolya a világbajnokságon is igényt tart? Elvégre ők magyar állampolgárok.

- Akkor a játékosok döntenek el, hogy részt kívánnak-e venni a selejtező mérkőzéseken. Nincs, és nem is lehet olyan törvény, amelynek értelmében bárkit kötelezni lehetne a válogatottban való részvételre. A válogatottság nagy megtiszteltetés, de semmiképpen nem kényszer. De én ebbe nem szólok bele, ezt majd eldöntik ők.

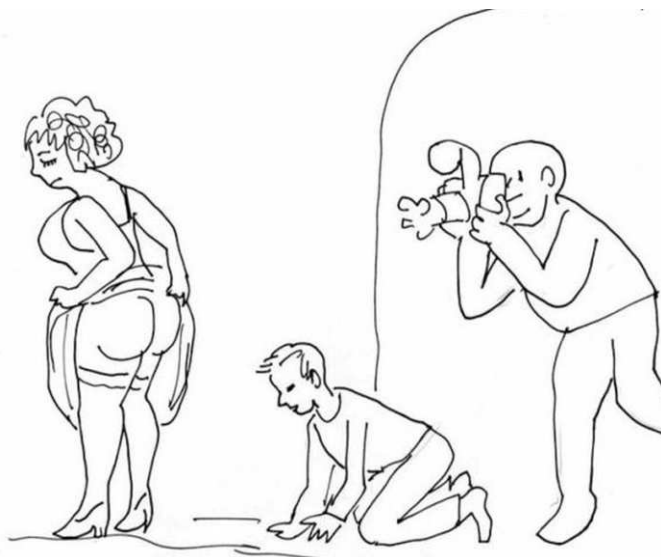
Kerekest és Zomborit is megkérdezték. Kerekes azt mondta, hogy mindenképpen világbajnok szeretne lenni, és erre több esélyt lát Luxemburgban, mint itthon. Zombori egyetértett, de hozzátette:

- Én akarok lenni a gólkirály. Ehhez a döntőig el kell jutni. A magyar válogatott szerintem a csoportmérkőzéseken sem fog túljutni.

Szex a kapualjban?

Az újságírók egyre többet zaklatták a csapatot. A legdrámaibb eset az volt, amikor meglesték Juhász Tibort, amikor késő este hazafelé tartott az edzésről. Az egyik kapualjból egy hölgy lépett elő, és megszólította.

- Fiatalember, segítene nekem? Leesett a fülbevalóm, és a sötétben nem találom.

A kapualjból előugrott egy fotós.

Juhász természetesen készségesen lehajolt, és keresni kezdte.

Ekkor a hölgy Juhász elé állt, és felhúzta a ruháját. Mivel bugyi nem volt rajta, fehéren kivillant a feneke. A kapualjból abban a pillanatban előugrott egy fotós, és már villantotta is a vakut.

A fiatal sportoló nem tudta, mit tegyen. Nem kezdeményezhetett verekedést, hiszen az szigorúan tilos volt, magyarázkodni sem volt értelme, hiszen a tettesek nagyon is jól tudták, hogy mire készülnek, félreértésről szó sem lehetett. Néhány másodpercig zavartan állt, miközben a hölgy szégyent mímelve eltakarta az arcát. Így készült a második fénykép. Juhász elszaladt. Ez került a harmadik fotóra.

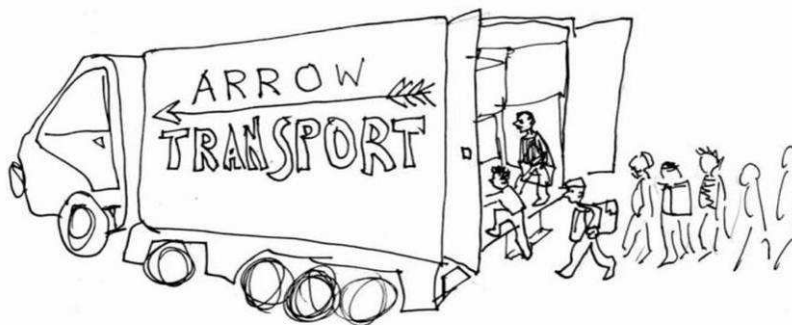
A játékos otthonról azonnal felhívta Halász tanár urat, és részletesen beszámolt neki a történetről. Halász meg volt döbbenve. Egyelőre azt sem tudták, hogy kik követték el a provokációt, meg kellett várni, hogy az újságban megjelenjen. Mert Halász biztos volt benne, hogy erre megy ki a játék.

Nem kellett sokáig várnia. Két nap múlva az egyik bulvárlapban jelentek meg a fotók, azzal, hogy a szexőrült arénások védtelen nőt támadnak meg, és a cikket a három fotó illusztrálta, a következő képaláírásokkal: „Akció közben a perverz focista”, „Sikerült megzavarnunk”, „Elfut a tett színhelyéről”.

Halász felhívta az egyik ügyvéd barátját, hogy megvitassa vele egy esetleges személyiségi jogi per esélyét. Az ügyvéd azonban lebeszélte erről. Hónapokig tartó pereskedés lenne belőle, az alatt nehezebbé válnának az edzések, és az egésznek több hátránya lenne, mint amennyi haszna. A nő nyilván pénzt kapott a fotóstól, a fotós az újságtól, az újság pedig ... azt jobb nem feszegetni. Ehelyett megpróbáltak közzétenni egy nyilatkozatot, amelyben cáfolták az eset valóságát. Maga a lap persze nem közölte, de akadt egy másik, amelyikben megjelenhetett. A történetek elgondolkodtatták Halászt. Úgy vélte, hogy sok jóra már ebben az országban nem számíthat.

És a helyzet hamarosan még súlyosabbá vált. Halász lakását (amely egyúttal az Aréna irodája is volt) nemsokára adóügyi nyomozók szállták meg, és elvitték az egész nyilvántartásukat. Két nap múlva az egyik internetes portálon „leleplezték”, hogy az Aréna egy külföldi liberális üzletembertől kapott pénzt, amivel nem számolt el. Még arra is célozgattak, hogy Halász szexuálisan zaklatta a fiúkat.

Késlekedésre nem volt idő. Halász egy középiskolai osztálytársához fordult, akinek szállítmányozási vállalata volt. Az ő egyik kamionjának a belterében, igen kalandos körülmények között csempészte ki a játékosait Magyarországról. Ennek a hazai sajtóban nagy visszhangja lett, és a külföldi újságok és televíziók is foglalkoztak az ügyel. („Luxemburgba csempészte fiatal áldozatait a pedofil edző” - írta címében az egyik hírportál.)

Egy kamionban csempészte ki őket.

Halász nem törődött a kommentárokkal, egyesek halálos fenyegetéseivel, hanem hozzálátott a komoly munkához. A luxemburgi játékosokból és az arénásokból egységes és jól játszó csapatot kellett összekovácsolnia.

Bár a magyar szakszövetség feljelentését az oroszok és a fehéroroszkok is támogatták, a FIFA szavazásán nagy vita után elbukott. (Filibuster ezúttal is hatalmas méretű lobbitevékenységet fejtett ki. Most már személyes ügyének tartotta, hogy a magyar játékosok útjából minden akadály elháruljon.)

A luxemburgi válogatottban szereplő magyar vendégjátékosok megkapták a zöld jelzést.

Egy kis ország a nagyok között

A tavaszi második fordulóban rá sem lehetett ismerni a luxemburgi válogatottra. Andorrát másodszor is legyőzték, méghozzá 8-0-ra (a gólokból hármat Guriga lőtt, Juhász kettőt, Kerekes, Pintér és Kollár pedig egyet-egyet). A mérkőzés után Filibuster melegen gratulált a játékosoknak. Ezen a mérkőzésen Juncker és Bourbaki is játéklehetőséget kapott, igaz, hogy csak a második félidőben. De így is országos hírnévre tettek szert. Egész Luxemburg meg volt elégedve az új helyzettel.

Ezt követően az osztrák válogatottat 5-0-ra győzték le. Ezúttal Guriga és Zombori duplázott, az ötödik gólt pedig Bourbaki lőtte, Kerekes felvágása után, tizenegyesből.

Következett Wales. Ez volt a legnehezebb erőpróba, hiszen ők meglehetősen kemény játékfogást képviseltek, fizikailag sokkal erősebbek voltak. Halász kezdő tizenegye a következőkből állt: Benda - Rottenbiller, Juncker, Csikai, Dékány - Juhász, Bourbaki, Varsányi - Pintér, Guriga, Zombori.

A mérkőzés előtt Halász még egyszer mindenkit figyelmeztetett a biztonságos játékra, és hogy a lehető legnagyobb mértékben kerüljék a test test elleni összecsapásokat. Ez sikerült, de a walesiek a mérkőzés 20. percében éppen emiatt tettek szert vezetésre. Duncan erőszakosan

szerezte meg a labdát, és bár Csikai finoman megpróbálta elpöckölni előle, nem sikerült gyorsan visszahúznia a lábát, a walesi játékos elesett, és szidalmazni kezdte Csikait. Csikai persze udvariasan meghajolt, de ez nem változtatott a helyzeten.

A bíró szabadrúgást ítélt, amit a sértett még az előtt végrehajtott, hogy a sorfal felállhatott volna. Gundel hozzáért a labdához, de csak a jobb kapufára tudta kitolni, onnan pedig a gólvonal mögé pattant. 1-0 Wales javára.

Halász nyugodtságra intette a játékosait. És ismét sikerült az, ami a kupaküzdelmekben annyira jól ment a csapatnak. Bár a walesiek a gól után nagyon behúzódtak, a 40. percben Kerekes cselsorozata több védőt is kimozdított. És akkor Kerekes a kapu felé fordulva a lábfejével hátra emelte a labdát, Juhász pedig egy pici résen keresztül a hálóba bombázott. Luxemburg kiegyenlített, megint nyílt lett a mérkőzés (1-1).

Az első félidő utolsó percében a felpálya tájékán folyt a küzdelem, a luxemburgiak lábról lábra passzolgattak. A 46. percben Juhász, 35-40 méterre a kaputól, hirtelen lövésre szánta el magát. A labda nyílegyenesen haladt a kapu jobb felső sarka felé, és be is ment, de mivel az elrúgás pillanatában már sípolt a bíró, nem ítélte meg az egyébként teljesen szabályos gólt. Maradt az 1-1.

A szünetben Halásznak sikerült megnyugtatnia a játékosait. Ennek köszönhetően a második félidőben egy felszabadultabb csapat jött ki a pályára. Az 51. percben Bourbaki szerezte meg a labdát, a bal oldalon előre futó Varsányinak passzolt, Varsányi nagy ívben át a másik oldalra, Pintérnek, aki középre Guriganak, Guriga pedig jobbal a kapu jobb alsó sarkába bombázott (2-1).

Néhány perccel később Rottenbiller szerelte a walesi balszélsőt, Bourbakinak továbbított, a luxemburgi középpályás Pintér hozta játékba, Pintér pedig néhány lépés után visszafordulva Kerekest célozta meg. Kerekes két gyors testcsel után bejutott a tizenhatoson belülre, és már csak a mezének rángatásával tudták megállítani. A büntetőt Bourbaki értékesítette, az 57. percben (3-1).

Ezután, Halász integetésére, a luxemburgi válogatott védekezésbe ment át, tíz emberrel akadályozták meg, hogy a walesiek veszélyes támadást építsenek fel. És, ahogy ez már lenni szokott, amikor ők is mindent beleadtak a támadásba, kissé megritkult a védelmük. A 82. percben Pintér szélvészféleg száguldott előre a jobb szélén, Guriga középen kérte a labdát, de amikor Gurigára két védő is kimozdult, akkor nem adta be, hanem rászúrta. Futásban, ahogy szokta. A labda betalált a jobb oldalra, és bár nem az előírás szerint a felső vagy alsó sarokba, azért még gól volt. 4-1 Luxemburg javára.

A három győzelemmel Luxemburg feljött a csoport harmadik helyére. Ha Izland ellen is győz, akkor esetleg kijuthat a világbajnokságra. De lehet, hogy minden a gólkülönbségen fog múlni.

A döntő jelentőségű mérkőzésre Halász a következő csapatot jelölte: Gundel - Rottenbiller, Csikai, Dékány - Pintér, Juhász, Varsányi - Kerekes, Guriga, Suhajda, Zombori.

Előtte Halász beszélt az izlandi egyes csatorna riporterével, és előre mentegetőzött, hogy a világbajnokságra való kijutás érdekében ezúttal nagyon sok gólt lesznek kénytelenek lőni.

És így is történt. Már a 2. percben megkezdődött a gólözön. Pintér Kerekesnek továbbított, Kerekes Zomborinak, majd a tőle visszakapott labdát az előtte álló izlandi védő mellett, jobb külsővel juttatta a hálóba, a kaputól 20 méterre (1-0).

A 7. percben Guriga kapott labdát Pintértől, körülbelül ugyanabból a távolságból, és a jobb felső sarokba csavarta (2-0).

A 18. percben Varsányi iramodott el a bal oldalon, a beadását Kerekes átlépte, Pintér pedig nagy erővel a bal alsó sarokba lőtt (3-0).

A 31. percben Zomborit buktatták a kaputól 30 méterre. A szabadrúgást is ő végezte el, a labda a sorfal feje fölött zúgott be a kapu jobb sarkába (4-0).

Két perc múlva Varsányi beadását az előre húzódó Juhász fejelte a hálóba (5-0). És még mindig nem volt vége a féldőnek.

A 39. percben Kerekest próbálták buktatni a tizenhatosnál, de ő csak buk fencezett egyet, és miközben a bíró még javában mérlegelte az előnyszabály alkalmazhatóságát, estében is a jobb alsó sarokba lőtt (6-0).

A második féldőben Halász pályára küldte Junckert és Bourbakit (Csikai és Juhász helyett). A gólzápor zavartalanul folytatódott. A 48. percben Zombori tört előre, s amikor szerelni próbálták, akkor kitolta ballal Varsányinak, Varsányi pedig az alapvonalon futva hozta be az ötös, egy testcsel után jobbal a jobb alsó sarokba juttatta a labdát (7-0).

Az 55. percben, egy vérszegény izlandi támadás után Bourbaki Varsányihoz passzolt, ő előre vágta Suhajdának, aki Kerekesnek adta tovább, Kerekes azonnal vissza Suhajdának, és az erős lövés az izlandi kapuban kötött ki (8-0).

Az izlandiak nem adták fel, és habár biztosak lehettek benne, hogy a VB-re nem juthatnak ki, újra és újra megpróbálták gólt szerezni. És a mérkőzés 74. percében sikerült is megszerezniük a becsületgólt. Jonsdottir megközelítette a luxemburgi tizenhatost, és a történetesen ott tartózkodó két védő (Rottenbiller és Dékány) nem tudta megakadályozni, hogy ellője a labdát. A labda pedig a balról éppen beavatkozni készülő Juncker lábán megpattanva a hálóban kötött ki (8-1).

De ezzel sem lett vége, mert három perccel később Zombori egy szabadrúgásból 30 méterről ballal újabb gólt szerzett (9-1).

A magyarokkal megerősített luxemburgi válogatott sikeresen helyt állt a csoportmérkőzéseken, és kijutott a budapesti világbajnokságra. Ezt Luxemburg-szerre boldogan ünnepelték, és éltették a magyarokat, miközben a saját nevelésű játékosaikra is büszkéek voltak.

Halász a nemzetközi sajtóban is nyilatkozott.

- Amit ígértünk, teljesítettük - mondta. - Kijutottunk a világbajnokságra. Ezt azonban nem tehattuk volna meg a luxemburgi hatóságok segítő hozzáállása nélkül. És a FIFA-nak is köszönettel tartozunk azért, hogy ebben a rendhagyó esetben nekünk adott igazat, és lehetővé tette, hogy ha más nemzet színeiben is, de részt vehessünk a világbajnokságon.

- Milyennek találta a luxemburgi játékosok hozzájárulását a sikerhez? - kérdezte a luxemburgi riporter.

- Abszolút jónak. Kicsit furának tartották a mi edzés módszereinket, de gyorsan alkalmazkodtak, és sokat fejlődtek. Nem véletlen, hogy gólokat is szereztek. Többet, mint a selejtezők első fordulójában.

- Mennyi esélyt ad a luxemburgi válogatottnak a budapesti világbajnokságon? - kérdezte a BBC sportrovatának vezető riportere.

- Luxemburg a labdarúgó történetének legjobb eredményét fogja produkálni. Igazából ezt már el is érték, hiszen korábban egyetlen világbajnokságra sem sikerült kijutniuk, tehát a csoport második helye az eddigi legjobb eredményük. És reménykedni lehet abban, hogy a budapesti VB-n is jól szerepelnek majd.

Mindenki az Aréna-játékosokban és személyesen Laszlo Halasz szövetségi kapitányban bízott. A luxemburgiak nem igazán élnek-halnak a fociért, de most az egész ország lázban élt.

A focistának is van lelke

Az Aréna focistáinak minden sikerült a futballpályán, de hát kamaszok voltak, tele lelki problémával, ami már a kamaszkor sajátossága. A lányok felfigyeltek rájuk, és ebből egy csomó gubanc keletkezett.

Először Juhásznál jelentkeztek a szerelem jelei. Halász tanár úr beszélt vele, és a kislányt is odahívta. Megpróbálta megmagyarázni, hogy a sportot két dolog veszélyezteti: a fizikai leterhelés (ettől Juhász esetében nem kellett nagyon tartani), másrészt a lelki válságok.

A kettőtök kapcsolata lehet egy szoros barátság, de Tibi számára nem lehetsz élet és halál kérdése. Nem szakadhat meg érted a szíve. Addig semmi baj, ameddig szereted, és ő is viszontszeret. De ha bármi konfliktus támad közöttetek, Tibinek a foci kell, hogy a legfontosabb legyen. Ő semmiképp sem bánkódhat. Ha téged elveszít, majd lesz másik. Ebben az élvonalbeli sportban minden érzelmi kapcsolat csak a sikeres teljesítmény után jöhet - mondta Halász a lánynak.

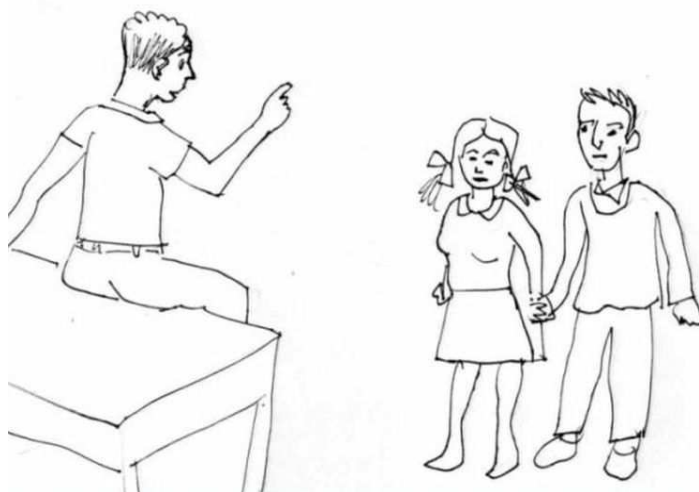
- De hát én is szeretem, és ő is szeret - mondta Juhász. A lány buzgón helyeselt.

- Én mindig szeretni fogom.

- Persze, most minden rendben van - mondta Halász. - De ti még kamaszok vagytok. És minden kamasz-szerelem véget ér egyszer. Méghozzá nem kölcsönös megegyezés alapján, hanem úgy, hogy az egyik fél tovább szereti a másikat. És ilyenkor a vesztes hajlamos a kapcsolat megszakadását óriási tragédiának tekinteni, ami megbénítja a cselekvését.

Hallgattak. Halász hozzáfűzte: - Némelyik szerelmi csalódás öngyilkossággal végződik. Azt pedig nagyon nem akarom, hogy bármelyikőtök ennyire a szívére vegye a dolgot. Legalább is addig nem, ameddig meg nem nyerjük a világbajnokságot.

Mind a hárman elnevettek magukat.

Nem szakadhat meg érted a szíve.

- Lehetséges, hogy a szerelmek örök időkre kitart. Én is ezt kívánom. De a várakozással a kapcsolat csak szilárdabbá válik, higgyetek el nekem. Az idő a szerelmet megerősíti, a csalódásból pedig kigyógyít - mondta Halász, majd magához ölelte a két fiatalot, és sok szerencsét kívánt nekik.

Szerelmi ügyei voltak Zomborinak, Varsányinak és Lakatosnak is. Halász velük is gondosan elbeszélgetett. Zombori kicsit hebehurgya módon viselkedett, néhány edzésre el sem jött, helyette is a kislánnyal töltötte az időt. Halász ezúttal csak a fiúval beszélt, önfegyelemre intette.

- Ugye nem akarsz, hogy emiatt a szerelem miatt lemaradj a világbajnoki dicsőségről? - kérdezte. - Most, hogy már az oda vezető út is kitisztult.

- Nem. De hogy lehet összeegyeztetni a kettőt? Lívát nagyon szeretem, egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből.

- Nem is kell. Inkább mondd azt magadban, hogy az aranyéremnek és a dicsőségnek nyilván ő is örül majd. Ettől lesz igazán tekintélyed a gyerekeid és az unokák előtt. A nagypapa, aki világbajnok lett!

A nagypapa, aki világbajnok lett!

- Ha gólt lősz, mindig mondd azt magadban, hogy ezt is Líváért lőttem be, Líváért tettem. Líváért lettem gólkirály - mondta Halász.

Varsányi és Lakatos szerelmei egyszerűbb ügyek voltak, hiszen őket nem annyira a szívükön találta el Ámor nyila, hanem egy kicsit lejjebb. Halász megelégedett azzal, hogy mérsékleltre és önmegtartóztatásra intette őket, legalább a mérkőzések előtti éjszakán.

Mindannyian úgy tekintettek rá, mintha valóban apjuk lenne a játékosoknak. Ez jól esett Halásznak, de neki magának is nagyon oda kellett figyelnie, nehogy túlságosan mély érzelmi kötődés alakuljon ki a gyerekekben.

Dékánynak egy ideig a tanulmányi eredményével voltak gondok. Juhász kerített egy korrepetítort, és maga fizette a tandíjat. Hamarosan jelentkezett is az eredmény, hiszen a vizsgákon ő is kiválóan szerepelt.

Suhajda egy verekezésbe keveredett. Vele hosszan elbeszélgetett Halász.

- Nagyon örülök, hogy ilyen erős vagy - mondta Halász. - De a testi erő csak addig jó, ameddig védekezésre használják, és még egy verbális sértést sem szabad testileg megtorolni.

- Mert verbálisan szabad? - kérdezte Dékány, de maga is elnevette a dolgot.

- Te is tudod, hogy nem. A verbális sértés testi sértéshez vezethet - mondta Halász, majd elmesélt néhány esetet, amikor a magyar válogatott épp azért nem jutott tovább a világbajnokságon, mert az ellenfél által felcukkolt magyar játékost kiállították.

- Az ellenfelet tisztelni kell, akkor is, ha éppen csúnyán viselkedik. A bíró feladata az ítékezés, a játékosok feladata, hogy minél jobban játsszanak.

Az is előfordult, hogy a kemény munka miatt némelyik játékosnál a kiégés jelei jelentkeztek. Halász nagy gondot fordított arra, hogy sohase unják meg a gyakorlatokat. Természetesen egyes mozdulatokat naponta több százszor is meg kellett ismételniük, de időnként kikapcsolódásképpen kirándultak, zenét hallgattak vagy éppen meditáltak. Ilyenkor magukba kellett szállniuk, és átgondolni (vagy inkább átérezni) a testük és lelkük összetett kapcsolatait, a bennük működő komplex rendszert.

- Anélkül nem lehettek jobb futballisták, hogy egyúttal ne válnátok jobb emberekké. A testnek és a léleknek harmóniában kell lennie. Csak az érhet el a sportban nagyon jó teljesítményt, akinek rendben van a teste és a lelke is.

Világraszóló sikereiket arattak, semmi kétség, egyiket a másik után. Némelyik játékosnak mintha a siker is kezdett volna a fejébe szállni. Ilyenkor Halász mindig ott termett, és megpróbált idejében közbeavatkozni. Nem mindig sikerült. Volt olyan eset, amikor valaki meggondolatlanul dicsekedett, vagy leszólt más csapatokat. Az illető számíthatott egy alapos fejmosásra. Ilyenkor Halász hosszasan elbeszélgetett az érintettekkel, és óvta őket attól, hogy butaságokat beszéljenek, meggondolatlanul nyilatkozzanak.

A bulvársajtóban gyakran jelent meg róluk szenzációhajhászó, az intimitásokat hangsúlyozó írás, olyan apróságokat is felnagyítva, amelyeknek semmi jelentőségük nem volt.

Magyarországon csak titokban terjedt a kultuszuk, de külföldön is csaknem úgy tekintettek rájuk, mint a legnépszerűbb pop-együttesekre. A lányok is egyre jobban felfigyeltek rájuk.

- Akár akarjátok, akár nem, ti váltok a fiatalok bálványává. Ez pedig nagy felelősség. Mindig gondoljatok arra, hogy szeretnétek-e, ha nagyképűnek, önzőnek, lelketlennek tartanának benneteket. A siker nem tart örökké, és amikor visszavonultok, már nem a sportolót, hanem az embert látják benneteket. Ne okozzatok botrányokat! Igyekeztek elkerülni a kényes helyzeteket, és mindig beszéljeteK szerényen, tisztelettel mások iránt.

Kerekessel egy hosszú interjú is megjelent az egyik képes hetilapban, az után, hogy a luxemburgi válogatott kikerült a világbajnokságra. Némelyik mondatát egészen eltorzították. Úgy állították be, mintha nagyképűen egy új Pelének vagy Albert Flórinak tartaná magát, holott nagyon visszafogottan fogalmazott, és alapjában véve egy szerény, tiszta lelkű fiatalember volt. Ezeket a sztárokat csak példaképként említette meg.

- A világ legjobb játékosa vagy. Mi lehet még ennél is nagyobb siker? - kérdezte a riporter.

- A világbajnoki arany - mondta Kerekes.

- Magyar, vagy luxemburgi?

- Az mindegy. Luxemburgi válogatottként is magyar maradtam.

Az interjú azzal a címmel jelent meg, hogy „PELÉ UTÓDJÁNAK TARTJA MAGÁT, DE NEM AKAR LUXEMBURGI LENNI”.

Halász megkereste az újságírókat, de az ő szavait is kiforgatták. Ekkor lemondott a sajtó megszélidítéséről, és helyette a játékosokat próbálta megkímélni.

Beszélt erről az érintettekkel és a szüleikkel is, és megszervezte, hogy a játékosai az otthon, az iskola és a foci-pálya között lehetőleg ne érintkezzenek a sajtóhiénákkal. Azt is megpróbálta elérni, hogy egy külön kollégiumban helyezték el őket, teljesen izolálva a külvilágtól, de ezt csak Luxemburgban sikerült megvalósítani.

A személyes problémák orvoslására pedig maradt az eseti közbeavatkozás.

Szerencsére Halásznak még az egyetemről volt egy pszichológus ismerőse, aki vállalta, hogy a felmerülő konfliktusokat, lelki problémákat kezeli. Térey Ilona csodákat művelt, megtalálta a fiúkkal a megfelelő hangot, olyan volt a számukra, mint egy pót-mama vagy pót-nővér. Halász tréfásan azt mondta: gyerekek, munkába áll a lelki gyúró.

Munkába állt a lelki gyúró.

Aztán volt, aki a lelki gyúróba szeretett bele. De Térey „doktornő” ezt is megfelelő tapintattal kezelte.

És itt meg kell állnunk. Ami a gyerekekről bekerült a sajtóba, az nem éri meg az elismétlést, amit a krónikás privát módon megtudott, az meg hadd maradjon magánügy.

Azt azonban elárulhatjuk, hogy Térey Ilona és Halász László munkakapcsolata a magánéletben is elmélyült, és néhány év múlva (amikor már nem kellett annyira a sportsikerre összpontosítaniuk a figyelmüket), össze is házasodtak. De ez már nem tartozik a magyar labdarúgás szorosan vett történetéhez.

A magyarországi világbajnokság

A magyarok vegyes érzésekkel tekintettek a 2042. évi világbajnokság elé. Az ellenzék felrótta a kormánynak a felesleges stadionépítéseket (ja, mert még mindig volt ellenzék), a szurkolótábornak pedig nehezére esett, hogy a „hivatalos” nemzeti tizenegy helyett a luxemburgi válogatottnak drukkoljon. De hát ilyen az élet, a jót és rosszat a Történelem Ura adagolja, nem válogathatunk.

Az Aréna-játékosok a győztes kupadöntő után Luxemburgban készültek fel a világbajnokságra, és Halász arra törekedett, hogy az őshonos luxemburgi focisták sikeresen be tudjanak illeszkedni a jövevények csapatába.

A megnyitó ünnepség méltó volt a hagyományokhoz.

A világbajnokság július elején kezdődött. A megnyitó ünnepség méltó volt egy sportot szerető nép nemes hagyományaihoz. Az utcákon nemzeti népviseletbe öltözött turulmadaras majorettek vonultak fel, keresztekkel a kezükben, szólt a moldvai csángó zene, az égen pedig a nemrég felújított Szukhoj típusú orosz vadászbombázók húztak piros-fehér-zöld kondenzcsíkot. Külön blokkot alkottak a bőr dzsekis goj motorosok, végül a lakosság, az egyes üzemek dolgozói vonultak luftballonokkal, az országunk szeretett vezetőinek képeit hordozva. A bárokban a képernyőkön a hajdani angol-magyar mérkőzés képeit vetítették, Albert Flóri tette csípőre a kezét, Farkas lőtte az évszázad gólját a braziloknak, Törő táncolt, Nyilasi cselezett - aztán kezdődött minden előlről. Időközben interjúk hangzottak el olyan idős szurkolókkal, akik még látták Puskást.

Aztán megkezdődött a torna.

Sajnos, a magyar nemzeti tizenegy játékában nem volt sok öröm. Gambia ellen 1-1-es döntetlent harcoltak ki (a gambiai gólt a felcsúti akadémista Mukulele szerezte), aztán Koreától kaptak ki 1-0-ra, Izraeltől 2-0-ra. (Az utóbbi mérkőzésen még a bírói segített, hiszen egy tiszta tizenegyest nem adott meg az izraelieknek.)

Azt azonban el kell ismerni, hogy hosszú idő után mégis ez volt az első világbajnokság, amelyre kijutott a magyar csapat, és amelyikről nem kellett a VB vége előtt hazautazniuk.

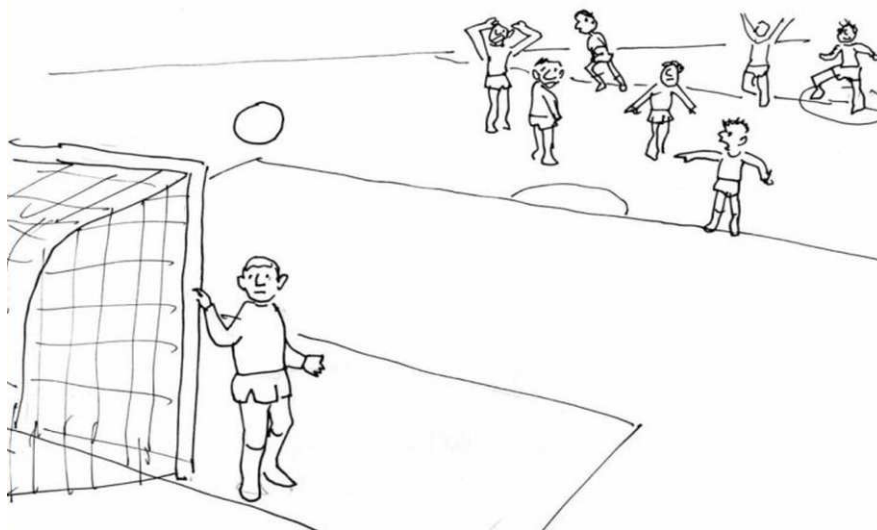
A luxemburgiak csoportjába került Horvátország, Svédország, Mexikó és Nigéria. A játékosok csak az utolsó előtti napon érkeztek, mert Halász nem akarta kitenni a csapatot a sajtó zaklatásának.

Jó kezdés a svédek ellen

Az első mérkőzést a svédek ellen játszották. Az összeállítás a következő volt: Szentiványi - Rottenbiller, Juncker, Csutorás, Varsányi - Pintér, Juhász, Bourbaki - Kerekes, Guriga, Zombori.

Ezen a mérkőzésen született a labdarúgás történetének leggyorsabb gólja. A luxemburgiak kezdtek. Guriga Kerekesnek gurított, Kerekes rálépett, és előre rohant, Guriga pedig, látván, hogy a svéd kapus épp a lelátóra néz, egyből rászúrta. A közönség lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy az erősen meglőtt labda, mintha zsinóron húzták volna, sebesen közeledett a

kapu felé. A svéd kapus a nagy csendből rosszat sejtett, de mire felpillantott, a labda már benn is volt a hálóban. Ezzel a 8. másodpercben született, nem mindennapi góllal mutatkozott be a luxemburgi válogatott Budapesten (1-0).

A labdarúgás történetének leggyorsabb gólja.

A svédek nem rendítette meg a potyagól, de az avatott szem észrevehette a titkolt megdöbbenést. A támadásuk gyorsan elakadt, ezúttal Bourbaki szerezte meg a labdát, Zomborihoz továbbította, tőle Guriga kapta, majd Pintéré lett, aki cselezni próbált, de szerelték. Nem volt azonban sokáig a svédeknel a labda, mivel Pintér visszaszerezte, középre adta Zomborinak, aki csak úgy háttal a kapunak rálőtte. A svéd kapust ez meglepte, de némi szerencsével a léca alá tartó bombát szögletre mentette.

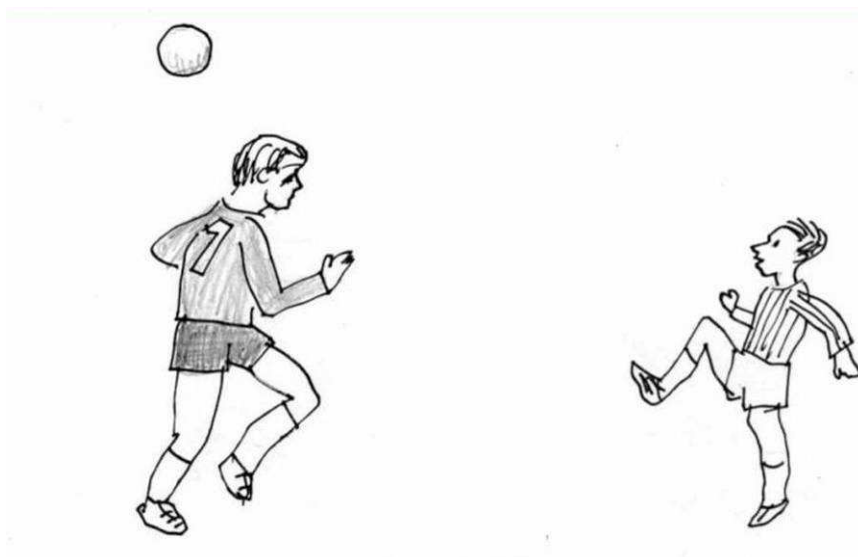
Varsányi jött előre, hogy elvégezze a szögletet. A tizenhatoson belül ott tolongott Kerekes, Zombori és Bourbaki is, nyújtogatták a kezüket, és a kapus figyelmét magukra vonták, de Varsányi a labdát bal külsővel úgy megcsavarta, hogy az a bal felső sarokban kötött ki (2-0).

Hogy a svédek ellen két perc alatt két góllal vezessen valaki, arra még nem volt példa. A nézők hitetlenkedve néztek egymásra, a svéd labdarúgókon pedig már-már a letargia jeleit lehetett észlelni.

Ennek ellenére a félidő végéig elsősorban a svédek támadtak, a játéukban azonban nem volt elegendő ütőerő, a támadások rendre elakadtak a luxemburgi tizenhatos előtt. Ezzel szemben a luxemburgi ellentámadások gyorsak és határozottak voltak, és többnyire egy erős kapura lövéssel végződtek, amelyek igen sok munkát adtak Lindberg kapusnak. Köztük volt egy 40 méteres Zombori-szabadrúgás is. A labdát a kapus kiejtette, épp Varsányi elé, a balszélső azonban sportszerűen viselkedett, nem zavarta a labda megszerzésében.

A második félidőt a svédek kezdték, de az első luxemburgi helyzet már a félidő második percében kialakult: Kerekes bolondította meg két csellel a védőket, majd hátra adta a labdát, de Juhász belélt az ellenfélbe. A kipattanó labdát Bourbaki újra rálőtte, de ezt a kapus kivédte.

A svéd ellentámadás addig tartott, amíg Varsányi el nem vette a labdát az előre törő Svenssontól. A labda Rottenbillerhez került, ő meredeken előre vágta Kerekeshez. Kerekes összejátszott Zomborival, majd a visszakapott labdát finoman átemelte a kifutó kapuson (3-0). Nagyon elegáns megoldás volt.

Finoman átemelte a kapuson.

A biztos vezetés tudatában a luxemburgi együttes elérkezettnek látta az időt, hogy belekezdjen az örömfociba. Egymást követték a lélegzetelállító, 40-50 méteres átadások, látványos labdalevételek, a sarkalások és ollózások. Azt lehetett hinni, hogy maguk a svédek is jobban szerettek volna nézők lenni, mint elszenvedői egy technikai KO-nak.

De nem gondolta mindenki így. Svenssonnak sikerült elvenni a labdát Varsányitól, és a váratlan lövés Szentiványi keze mellett bizony bement (3-1). Ez a mérkőzés 73. percében történt.

A svédek fellelkesültek, de ezzel együtt a védelmük fellazult, és a luxemburgi csatárok úgy hatoltak át rajta, mint kés a vajon. Csiszár a jobb oldalról beadott lövésével szögletet harcolt ki, a beívelt labdát Guriga kapásból rálőtte, de az kipattant a védőkről. Akkor Zombori cserdített rá. Így pattogott a labda a svédek kapuja előtt, míg Pintér „fel nem szabadított”, hátra adva egészen Szentiványiig. A kapus Varsányinak rúgta, tőle Zombori kapta, aztán Kerekeshez került, aki hátrafejelte Juhásznak, A középpályás 35 méterről végre pontot tett a támadás végére (4-1). Miután a luxemburgiak megmutatták, hogy ők uralják a mérkőzést, az utolsó negyedórában zavartalanul folytatódhatott a focigála.

A horvátok keménykednek

A horvátok elleni mérkőzés nehezebbnek ígérkezett. Halász fő kérése a sérülések elkerülése volt. Ennek megfelelően Luxemburg tíz emberrel védekezett, és a csapatban több tartalék is helyet kapott. Az összeállítás: Gundel - Schulz, Juncker, Csikai, Dékány - Rottenbiller, Bourbaki, Goldstein, Varsányi - Suhajda, Kollár.

Az első gól a 38. percben esett. Csikai Varsányit indította, Varsányi elfutott a bal oldalon, aztán átemelte a jobb oldalon előretörő, ezúttal középpályás Rottenbillernek, ő be Suhajdának, Suhajda pedig rászúrta. A kapus csak kiütni tudta, de az egyik védőről Kollár elé került, aki bal belsővel bepofozta a labdát a jobb alsó sarokba (1-0).

A horvátok a középkezdés után nem sokkal ismét elvesztették a labdát. Ezúttal Bourbaki szerezte meg, Bourbaki a jobb szélén gyorsvonatként előre száguldó Rottenbillert szöktette. Rottenbiller magára húzott három védőt, többek között a Suhajdára vigyázó játékost is. Egy testcsel után jött a beadás, Suhajda pedig jobbal rászúrta. A horvát kapus kiütötte. Kollár újra

rálőtte, a kapus most is csak beleérni tudott, s a labda a felső lécről megint Suhajda elé került, aki a tizenhatoson belül már nem hibázott (2-0).

Folytatódtak a horvát támadások, de a luxemburgi védelem állta a sarat. Különösen Juncker és Dékány tett ki magáért, de Rottenbiller és Varsányi is gyakran besegített. A 61. percben Varsányit a horvát kaputól 18 méterre keményen felvágták, a csatár a földön maradt. A bíró felmutatta a piros lapot, és a vétkes játékosnak el kellett hagynia a pályát. A szabadrúgást maga Varsányi végezte el, helyből jobb lábbal a jobb felső sarokba lőtt (3-0), majd lesántikált a pályáról. Halász nem küldött be cserejátékost, így mind a két csapat tíz emberrel folytatta.

A 76. percben újabb szabadrúgáshoz jutott a luxemburgi együttes, ezúttal Kollárt vágták fel. Megismétlődött az előző jelenet. Kollár mintaszerű gólt lőtt, majd ő is lesántikált (4-0). Ezzel a luxemburgiak emberhátrányba kerültek, de így is méltó ellenfelei voltak a horvátoknak, és nagyobb baj nélkül kitartottak.

A mérkőzés után az újságírók megkérdezték Halászt, hogy két játékos elvesztése után miért nem cserélt. A válasz ezúttal is bejárta a futballvilágot:

- Ezen a mérkőzésen a reménytelen helyzetben való helytállást gyakoroltuk.

Nigéria

Nigéria ellen a Gundel - Schulz, Juncker, Csikai, Dékány - Bourbaki, Goldstein - Rottenbiller, Kerekes, Suhajda, Varsányi összeállításban léptek pályára. A kispadon olyan sztárok foglaltak helyet, mint Szentiványi, Juhász vagy Zombori.

Az afrikaiak lelkesen kezdtek, mezőnyfölénybe is kerültek, de a vezető gólt sehogy sem sikerült megszerezniük. A rohamok után viszont elég volt egy apró figyelmetlenség: a 19. percben egy elcsúszott labdával Varsányi elszáguldott a bal szélén, két csellel középre játszott magát, a nigériai térfél közepén előre cammogó Rottenbillernek továbbított, aki átemelte egy védőn, és azt sem várta meg, hogy a labda földet érjen, csüddel nagy erővel a jobb felső sarokba bombázott (1-0).

A nigériai csapat ez után is uralta a mezőnyjátékot, de amint elveszítették a labdát, gyorsan luxemburgi helyzet alakult ki. A 26. percben Bourbaki szerelt, Goldsteinnek passzolt, ő Suhajda elé tálalt, aki kiadta jobbra Rottenbillernek, majd a visszakapott labdát kapásból a bal felső sarokba vágta (2-0).

És ez így folytatódott. A 34. percben Rottenbiller rohant előre, hátra adta Bourbakinak, majd a labda Suhajdához került, aki nagy erővel a jobb alsó sarokba lőtt (3-0).

Néhány perccel később Suhajdát a tizenhatoson belül lökték fel, de a csatár bukdácsolás közben is a hálóba lőtt. A bíró azonban már sípolt, így a gól érvénytelen lett. A büntetőt Goldstein értékesítette (4-0).

A második félidőben már az elején elkezdődött a focibemutató. A luxemburgiaktól látványos cseleket, mókás megoldásokat láthatott a közönség. De időnként váratlan lövésekkel is tesztelték a nigériai kapuvédőt. És amikor a Varsányi túlcselezte magát, és elveszítette a labdát, az ellentámadás forró helyzetet teremtett a luxemburgi kapu előtt. Gundel kiejtett egy ártalmatlannak látszó labdát, de a meglepett nigériai csatár zavarában fölé lőtt. Ez a 70. percben történt.

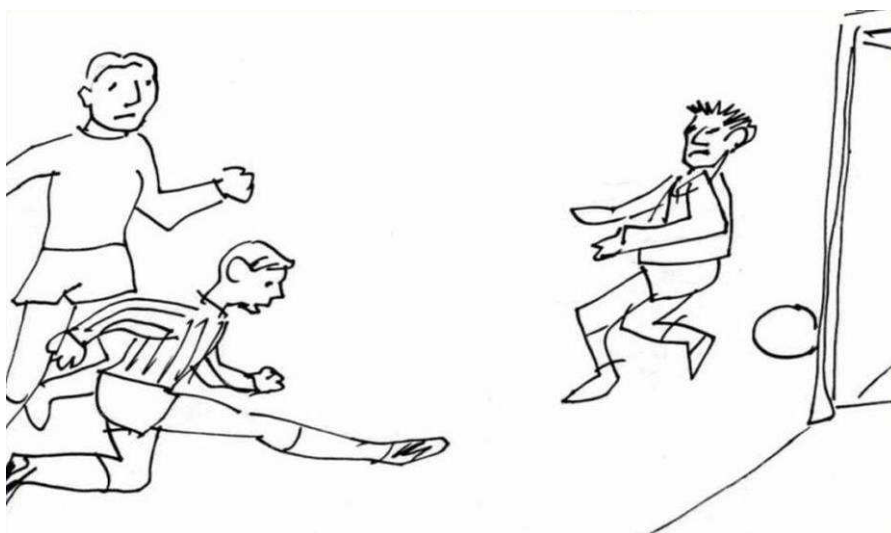
Három perccel később már újra a nigériai kapu került veszélybe. Rottenbiller hozta fel a labdát a jobb oldalon, tőle Suhajda kapta meg, aki dropgolva lőtt a jobb alsó sarokba (5-0).

A mérkőzés utolsó perceiben folytatódott a tili-toli, de a végén Suhajda 40 méterről leadott lövését kellett védenie a nigériai kapusnak.

Mexikó

Ezután következett a Mexikó elleni meccs. Miután egyik csapat számára sem volt már tétje (Luxemburg egy esetleges vereség után is tovább jutna, Mexikón pedig egy győzelem sem segítene), Halász minden luxemburgi születésű játékosát a pályára küldte. Az összeállítás: Gundel - Schulz, Juncker, Csikai, Dékány - Bourbaki, Royal, Goldstein - Pintér, Suhajda, Kollár. (Schulz már korábban is játszott egy mérkőzésen, de Royal most lépett először pályára a világbajnokságon.)

Az erősen tartalékos csapat is jól helytállt. Az első helyzet a 37. percben alakult ki, amikor is egy felelőtlen hazaadás miatt veszélybe került a mexikói kapu. Royal csapott le a labdára, hátra adta Csikainak, Csikai indította Pintért, a jobbszélső pedig futtában a bal alsó sarokba bombázott. Ahogy szokta (1-0).

Futtában a bal alsó sarokba bombázott.

És a szünetig nagyobb izgalmak már nem adódtak, ha nem számítjuk Martinez távoli erőtlen lövését vagy Cardinal akcióját, aki a luxemburgi tizenhatoson belül elakadt a saját cseleiben. A luxemburgi csapat ebben a szokatlan összeállításban is szép megoldásokat, passzokat és biztos labdakezelést mutatott be.

A második játékrészben először Pintér szerzett gólt, az 50. percben. Önmagát szöktette, majd a belső csatároknak intett, Suhajda meg is kapta a labdát, egyet fordult, aztán ballal visszaskalta Pintérnek, aki kisodródva, lehetetlen szögéből élesen a rövid sarokba lőtt (2-0).

Ezután sokáig csak adogattak, a mexikóiak ritkán tudtak beleszólni az események alakulásába. Meg kell említeni a 82. percben elvégzett luxemburgi szögletet, amit Suhajda átlőtt a bal oldalról a jobb oldalra, de Pintér visszalötte Suhajdának, aki a megzavarodott mexikói kapus mellett a jobb alsó sarokba lőtt (3-0).

A mérkőzés utolsó perceiben még Royaltól vették el a labdát a mexikóiak, de a támadásuk Junckerben megakadt, Csikai pedig felszabadított.

Luxemburg pontveszteség nélkül lett csoportelső, Svédország előtt, aki 2-1-re legyőzte Nigériát.

Anglia

Következő ellenfelük Anglia lett. A csapat a legjobb összeállításában állt ki: Szentiványi - Rottenbiller, Lakatos, Csikai, Dékány - Juhász, Korompay - Pintér, Kerekes, Zombori, Varsányi.

Az angoloké lett a kezdés joga. Luxemburg szívósan védekezett, de ezúttal is adódtak meglepetések. A 9. percben Juhász, a 16. percben Zombori bombáját kellett védenie az angol kapusnak, és mind a kétszer csak kiütni tudta.

A 18. percben szögletehhez jutottak a luxemburgiak. Varsányi hátra adta Zomborinak, aki még a levegőben belsővel átemelte Kerekesnek, Kerekes pedig úgy lőtt a jobb alsó sarokba, hogy előre dőlt, mintha fejelni akart volna, és jobbal sarkalta be a labdát, az angol kapus számára szinte láthatatlanul (1-0). Gyönyörű gól volt, nagy tapsot kapott érte.

Az angolok nagy erőbedobással játszottak, de átadásaik pontatlanok voltak, és előbb-utóbb elakadtak a védőfalban. A luxemburgiak a saját kapujuk előtt határozottan védekeztek, de az ellenfél térfelén inkább a látványos, olykor kockázatos megoldásokkal éltek. Ez nem volt nagyon meggyőző, de a közönség, amely már eddig is a szívébe zárta a jórészt magyarokból álló csapatot, hangos tetszésnyilvánítással honorálta ezeket a trükköket.

A félidő vége előtt 8 perccel Dékány szerelt, aztán Juhász - Csiszár - Kerekes volt a labda útja. Kerekes nagy svunggal balra indult, de a labdát ott hagyta Zomborinak, aki még neki is futott, és 25 méterről a megzavarodott védők között, nagy lelki nyugalommal lőtt gólt (2-0). Olyan volt ez, mint egy spontán szabadrúgás, természetesen sorfal nélkül.

A második félidő heves luxemburgi támadásokkal és gólokkal kezdődött. Már a 48. percben Kerekes cselezte át magát a védőkön, Zomborihoz passzolt, aki rálőtte. Az egyik angol védőről a kapufára pattant a labda, onnan vissza, de az angolok felszabadítottak. Korompay szerelt, visszalőtte az angol kapu elé. Ezt kifejezték. Röviddel ezután Juhász szerezte meg a labdát, ő pedig Kerekesnek passzolt, majd mikor tőle visszakapta, a védelemben felfedezett kis résen át a bal alsó sarokba lőtt (3-0).

Az 50. percben jártunk, az angolok hozták játékba a labdát, de nemsokára elvesztették, és kezdődhetett a luxemburgiak örömfocija. De ez sem volt öncélú. Már az 56. percben megint gólnak örülhettek a hazai szurkolók. Csiszár beadását Kerekes hátra vetődve, ollózva juttatta a hálóba (4-0).

Juhász ekkor lecserélte a kulcsjátékosokat. Kerekes helyett Rottenbiller, Zombori helyett Suhajda, Juhász helyett pedig Bourbaki jött be. Az új felállás ennek megfelelően védekező jellegű lett. A mérkőzés hátralévő részében enervált angol támadásokat láthattunk, és alkalmanként a luxemburgi cserejátékosok is megmutathatták, hogy mit tudnak.

A 84. percben egy rosszul sikerült angol hazaadást csípett el Pintér. A kapust is kicselezte, de az üres kapuból nagy meglepetésre visszagurította a labdát Rottenbillernek, aki egy nagyon magas labdát ejtett át a kapuson. A kapus megpróbált hátrafelé vetődni, és kevésen múlt, hogy ő maga nem sodorta be a labdát a saját kapujába. Akkor azonban a semmiből ott termett egy hátvéd, és kivágta a labdát. Maradt a 4-0.

A mérkőzés után tartott sajtóértekezleten megkérdezték Pintért, hogy miért nem rúgta be a labdát az üres kapuba. Azt felelte:

- Így érdekesebbnek tűnt.
- És nem bánta meg? Hiszen a végén nem sikerült gólt szerezni.
- Nem sikerülhet minden - mondta a jobbszélső.

Argentína

A legjobb nyolc között Argentína következett. Nagyon kemény ellenfél volt, a bírónak durvasáért, illetve taktikai faultokért hat sárga lapot is ki kellett osztania. A luxemburgiak feltűnően visszafogottan játszottak, és 2-0-ra győztek. Az egyik gól szabadrúgásból esett (ezt Zombori csavarta be, a szokásos módon), a másik pedig tizenegyesből (ezt Bourbaki értékesítette). Ketten (Kerekes és Varsányi) könnyebben megsérültek. A játék unalmas volt, úgyhogy erről nem is érdemes többet mondani.

- Nem érezte úgy, hogy az ellenfél több játékosát is harcképtelenné teheti, és így Luxemburg nem tudja elérni a kitűzött célját? - kérdezte egy angol lap tudósítója.

- Megtanítottam a játékosaimat, hogy minden helyzetben képesek legyenek megvédeni magukat - válaszolt Halász.

- De hát most is megsérült két luxemburgi játékos.

- Nem mindig sikerül. De a válogatottunkban ott van a lehetőség, hogy akár 5-6 tartalékkal is tudjon győzni. Ezt már kipróbáltuk, és működik.

Elődöntő a németekkel

Az elődöntőt ezen az ágon Németországgal vívták. Alaposan felkészültek. A kezdő tizenegybe Szentiványi, Rottenbiller, Juncker, Csutorás, Dékány, Juhász, Korompay, Pintér, Suhajda, Guriga és Zombori került be.

Mindkét csapat óvatosan kezdett. A luxemburgiak tovább akartak menetelni, a németek pedig azon igyekeztek, hogy ezt a diadalmenetet megállítsák. És a sok német világbajnoki arany önbizalmat adott nekik. A mostani világbajnokságnak szinte minden csapatát legyőzték már, a brazilokat éppen Brazíliában verték tönkre, jogos volt tehát az önbizalom.

Először távoli lövések okoztak némi izgalmat. Ezeket a kapusok könnyen kivédtek. De amikor a 24. percben Suhajda a német kapu előtt okozott nagy kavarodást, és már hárman is próbálták szerelni, Suhajda hátra adta a labdát az üresen álló Juhásznak, aki egyből rálőtte. A labda épp hogy befért a jobb felső sarokba (1-0).

Kilenc perc múlva Zombori 30 méterről lőtt egy irtózatossá nagy gólt (2-0). A németek a 40. percben Gülen leszyanus góljával szépítettek (2-1).

A második féldő elején a németek ragadták magukhoz a kezdeményezést, és akkor úgy látszott, hogy rövidesen kiegyenlíteneek. De az egymás után vezetett támadásaikból nem született gól. Ez elsősorban Szentiványi érdeme volt, aki káprázatosan védett, több közeli lövést is megfogott. Sajnos egy szögletnél megsérült, helyette Gundel jött be. Gundel is megsérült azonban, amikor egy német támadás végén Akhbar lábáról szedte le a labdát, és a tunéziai születésű német csatár már nem tudta visszahúzni a lábát. Ekkor Kerekes jött be, Rottenbiller pedig beállt a kapuba.

Kerekes beállítása megváltoztatta az erőviszonyokat. Ő is nagyon óvatos volt, nem bocsátkozott közelharcba, viszont a labdáinak szeme volt. A 70. percben gólpasszt adott Gurigának, aki a kaputól 20 méterre jobb spiccel lőtt a hálóba (3-1).

A 80. percben Zombori átadásából Kerekes fejezt gólt (4-1).

A mérkőzés utolsó tíz percében a luxemburgi válogatott már csak védekezett. Sulejman azonban a mérkőzés utolsó percében áttört a luxemburgi védelmen, és a lövését a gyakorlatlan Rottenbiller nem tudta kivédeni (4-2).

A sajtóértekezleten Halászt Gülen lesgőljáról kérdezték. Hogy nem gondolt-e arra, hogy utólag megóvja az eredményt.

- Aki győz, annak nincs oka óvni - mondta Halász. - Másrészt csak az kap lesgőlt, aki túlságosan bízik a bíróban. A lessel nem szabad viccelni. Én mindig azt mondom a játékosaimnak, hogy ne engedjenek senkit lesre futni.

- Nem tartja durvának a német labdarúgókat? - kérdezte egy másik riporter. - Még a tartalékapus is megsérült.

- Egyik sérülést sem szándékosan idézték elő. És a mi csapatunkban a csatárnak is tudnia kell védeni. Rottenbiller igazán megállta a helyét.

A másik ágon Brazília kínkeserves küzdelemben győzte le Olaszországot. A 40. percben Santana szerezte meg a vezetést, a 67. percben Olivetti kiegyenlített, végül a 90. percben, amikor már mindenki a hosszabbításra gondolt, Oliveira harcolta ki a döntőbe jutást.

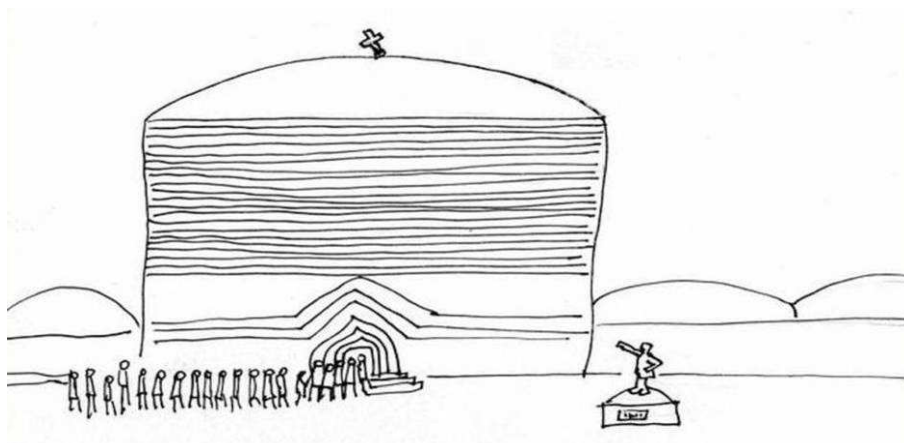
Így hát kialakult a döntő, a brazilok vívják a luxemburgiakkal. Az ezüstérem sorsa pedig a német-olasz mérkőzésen dől el.

A magyar sajtó minden hivatalos visszafogottság ellenére részletesen tárgyalta az eseményeket, és mindenki a luxemburgi magyaroknak drukolt.

- Megmutatjuk a világnak, mit tudnak a magyarok - idézték az agg államelnök szavait, és ez ellen senki sem szólhatott.

Az évszázad mérkőzése

A döntőket a világbajnokság tiszteletére épített Hét Vezér Nemzeti Sportcenterben tartották. Ez volt a világ legnagyobb stadionja. Nemcsak azért, mert 250 ezer néző fért el a 20 emeletes lelátókon (és mindegyik ülést felszereltek egy monitorral), hanem mert a melléképületeiben helyezték el a Nemzeti Sportkórházat és a Csodaszarvas Sportegyetemet is. Nem kevesebb, mint négy fedett edzőpálya övezte (így jött ki a hét vezér; az utóbbinak még nincs gazdája, a hírek szerint ott nemzeti sportfogadási iroda és kaszinó nyílik). „Amelyik ország illet tud építeni, az joggal lehet büszke, és elvárhatja, hogy a többi nemzet is kövesse” - nyilatkozta az illetékes államtitkár.

A döntőket a Hét Vezér Nemzeti Sportcenterben tartották.

Először a bronzmérkőzésről. Az olaszok eléggé erőszakosan játszottak, de a németek állták a sarat. És ahogy az elődöntőben is a szívósságuknak köszönhatték a továbbjutást, ezúttal is az ő kitartásuk és harcosságuk érvényesült. Piccoli ugyan a 24. percben az olaszoknak szerezte

meg a vezetést, de Stadthaller a 41. percben kiegyenlített. A második félidőben pedig Sulejman szerezte meg a győztes gólt.

Másnap aztán következett a régen várt döntő.

A sajtó izgatottan mérlegelte az esélyeket: vajon a világbajnoki újoncokat sikerül-e megállítani. Az olaszok ellen még nem játszhatott a sárga lapos Zizi és Carioca, a csapat két legjobbja, de most már csatlakozhattak.

- Mi a tippje? Győznek? - kérdezte egy latin-amerikai riporter a brazil szövetségi kapitánytól.

- Győzni akarunk.

- És ha kikapnak?

- Elégszer győztünk és elégszer kikaptunk már ahhoz, hogy ez ne legyen a számunkra gond. Ez a brazil csapat nagyon jó. És ha ennek ellenére sikerül bennünket megverniük, akkor meg nem kell szégyenkeznünk. És annak a meccsnek elképesztően jónak kell lennie.

A mérkőzésnek magyar szempontból volt egy pikantériája, ami már eleve egyedivé tette a döntőt. Az első félidőben ugyanis tizenkét magyar volt a pályán. Ezen a VB-n jutott először szerephez Alberto Mandoki, az egykori magyar kulturális attasénak egy angolai anyától született, cappuccino-színű gyermeke. (Volt olyan budapesti lap, amelyik emiatt egyenesen magyar-magyar döntőként hivatkozott a mérkőzésre.)

A tizenkettedik magyar a pályán.

A brazil csapat összeállítása: Costa - Calheiros, Mandoki, Castilho, Silva - Nestor, Carioca, Santana, Gomes - Carvalho, Zizi.

A luxemburgi kezdő tizenegyben kizárólag magyarok szerepeltek. Halász mindegyik játékosának lehetővé akarta tenni, hogy érezzék a világbajnoki sikert. De valószínűleg ez volt azon a napon az elméletileg lehetséges legjobb csapat is: Szentiványi - Rottenbiller, Lakatos, Csutorás, Dékány - Pintér, Juhász, Varsányi - Kerekes, Guriga, Zombori.

Elkezdődött a mérkőzés. A luxemburgiak kezdtek. Guriga megint azzal próbálkozott, hogy már a kezdőrúgásából gól legyen, de Costa észnél volt, a veszedelmesen közeledő labdát kivédte.

Az ellentámadás a jobb oldalon bontakozott ki. Nestor labdájával Carvalho próbált elfutni, de az átadását Santana elől a hátra húzódó Juhász elpöckölte. A cappuccino-színű szerezte meg a labdát, Gomesnek továbbított, aki a bal szélén Zizit hozta játékba. Zizi elfutott, beadását Carioca két remek csel után 20 méterről hajszállal fölé lőtte. Felmordult a közönség. Ez volt az első komoly támadás, és egyben ízelítőt adott a brazilok képességeiből.

De a luxemburgiak képességéről is hamarosan meggyőződhetek a nézők. Az 5. percben egy megkaparintott labdával Pintér a felpályáról saját magát szöktette. Nagyon merész elképzelés volt, a brazilok nem is vették komolyan. De Pintér begyűjtötte a rakétáit, nagy sprintet vágott ki, és sikerült utolérnie a labdát. Castilho és Silva túl későn kapcsoltak, Costa pedig nem tudta rászáni magát, hogy kifusson, az ötösön toporgott. Pintér lába lövésre lendült, és mielőtt a brazil védők szerelhették vagy felvághatták volna, 20 méterről ágyúlövésnek is beillő bombát zúdított a jobb felső sarokba. Ahogy szokta. Egy gól az első luxemburgi támadásból (1-0).

A brazilok alig tértek magukhoz, amikor, a 8. percben, Varsányi Nestort szerelte, elrobogott a bal szélén. Középen Zombori és Guriga integetett. Varsányi Zomborinak adta be a labdát, Zombori pedig a tőle megszokott kapáslövessel ballal a bal felsőbe lőtt (2-0).

A brazilok a két gyors góltól nem omlottak össze, rendezték soraikat. Mandoki és Silva sikeresen újjászervezték a védelmet, Varsányi, Pintér és Juhász pontos átadásaiba is belebelenyúltak, ráadásul Carvalho és Zizi is hátrahúzódott.

Egy ideig mindkét csapat a biztonságra törekedett, megpróbálták minél tovább birtokolni a labdát. A játék képe nyugodt és kiegyensúlyozott volt, de a brazilokon látszott, hogy az eredmény megváltoztatására törekednek. A 38. percben Zizi balról középre ívelte a labdát, Nestor Cariocának fejelte le, az ördögös csatár pedig Lakatost és Csutorást is becsapva egészen az ötös sarkáig jutott, és lövése a jobb kapufáról a hálóba pattant (2-1). A közönség felbolydult. Ebből a mérkőzésből még bármi lehet!

A félidő vége előtt még két parádés brazil támadás történt. A 42. percben Mandoki Santanának továbbított, aki Cariocával játszott össze, majd a visszakapott labdát élesen rászúrta. Fél méterrel tévesztette el a jobb kapufát. A 45. percben pedig Zizi csapta be Rottenbillert, de elveszítette az egyensúlyát, és Lakatos felszabadított. Maradt a 2-1-es luxemburgi vezetés.

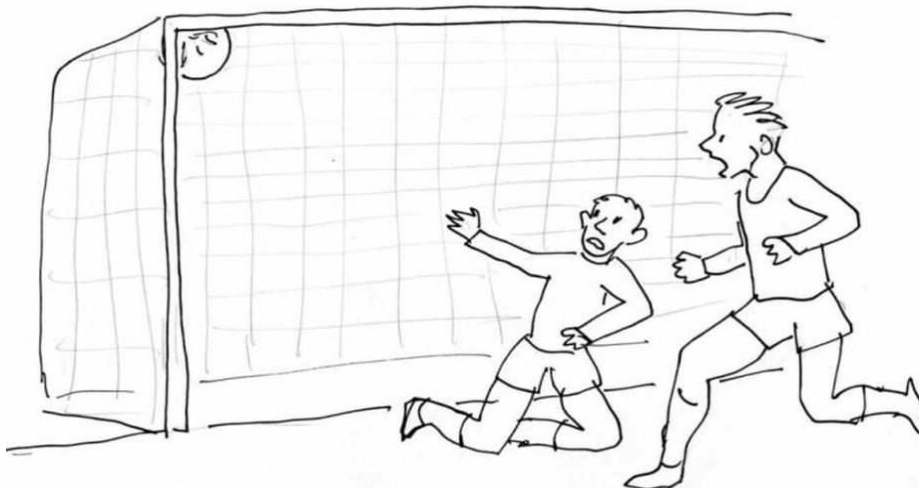
A második félidő erőteljes brazil támadásokkal kezdődött. Ebben Mandokinak is nagy szerepe volt. Jobbnál jobb labdákkal indította Carvalhót, Zizit, Cariocát vagy Gomest, és ezekből számos veszélyes helyzet lett. Az 56. percben pedig gól. A Mandoki - Santana - Nestor összjáték után a neki továbbított labdával Carioca megint az ötösig cselezte magát, aztán hátra gurított Gomeshez, akinek erős lövését a jó irányba vetődő Szentiványi nem tudta védeni (2-2). A brazilok kiegyenlítettek, levegőben lógott a meglepetés. Már ha meglepetésnek minősíthető az, hogy Brazília, amely immár egy évszázada a világ egyik legjobbjára, legyőzi a világbajnokságon első ízben szereplő, és jórészt ifi korú játékosokból álló Luxemburgot.

A VIP-páholyban izgatottan köpködte a szotyolát az államelnök, míg a mellette ülő brazil főméltóság egyre lelkesebbnek tűnt.

A brazilok önfeledt öröme azonban nem tartott sokáig. Halász valamit mutogatott a pálya szélén, a luxemburgi játékosok pedig elkezdtek komolyan focizni.

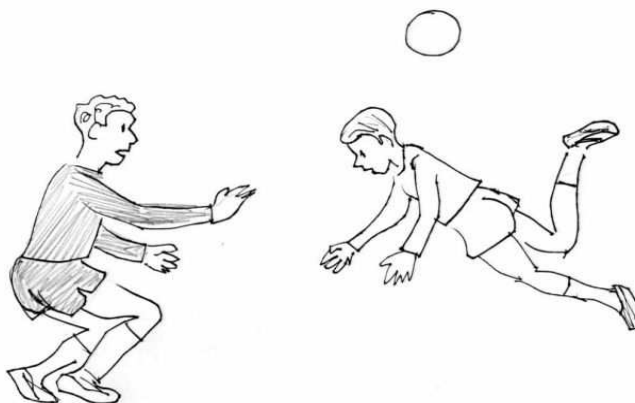
Már a 61. percben kialakult egy veszélyes helyzet, Varsányi beadását azonban Guriga nem lőtte meg elég erővel, és Costa ujjheggyel ki tudta tolni a jobb felső sarokból. A szögletet Varsányi bal külsővel kegyetlenül megcsavarta, de a brazil kapus azt is kiütötte. Calheiros felszabadított, Juhász azonban ugyanolyan mozdulattal, ugyanolyan szögben lőtte vissza, és a brazil kapus erre már nem volt felkészülve. A labda a jobb felső sarokba szállt, de annyira pontos volt, hogy a két kapufa közé beszorulva nem esett be azonnal a hálóba.

Mindenki csak bámult, ilyet eddig senki sem látott. Mire Costa feleszmélt, hogy még nincs minden veszve, és odaugrott, addigra engedett az anyag, és a labda éppen bepottyant. A luxemburgiak fellélegeztek, a lelátón pedig még hosszú ideig élénken tárgyalták az eseményt. Juhász góljával a luxemburgiak másodszor is megszerezték a vezetést (3-2).

A labda beszorult a két kapufa közé!

A középkezdés után a brazilok hamar elvesztették a labdát. Juhász szerelte Santanát, a jobb oldalon Pintért ugratta ki, akinek erős lövését Costa szögletre ütötte. Pintér gyorsan elvégezte a szöglettrúgást. A játékosok csak bámultak. A labda Kerekes mögé szállt. Kerekes azonban nem jött zavarba, előre ugrott, és a labdát a jobb sarkával a meglepett Costa fölött középen a lécz alá vágta. „Hát ez meg mi?” - mormolta magában Halász, mert a számára nem számított igazán gólnak, ami nem a négy sarok valamelyikébe ment be, de a megoldás eredetisége őt is meglepte (4-2).

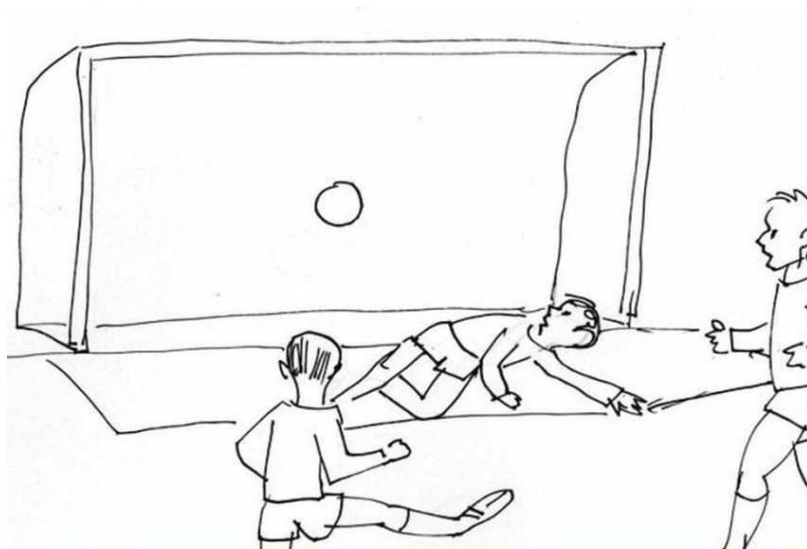

Sarokkal lécz alá.

A brazilok természetesen nem adták fel, de a luxemburgi védelem szilárdan helyt állt. A 72. percben Zizi nehéz szögéből az oldalhálót találta el. A 75. percben Carvalho szökött el a jobb oldalon. Már Dékányt is kicselezte, de Juhász úgy pöckölte ki előle a labdát, hogy utána a lábát is vissza tudta rántani. Carvalho nagyot esett, és a vállát is fájlalta, de a bírónak nem látott szabálytalanságot. Juhász odament, és meglapogatta a brazil játékos vállát.

Folytatódtak a luxemburgi rohamok. A 78. percben Kerekes kapott egy remek labdát, a brazil tizenhatos felé tört előre. Bár Carvalho buktatta, Kerekes csak egyet bukfencezett, és rohant tovább. A bírónak, a bolgár Dimov, az előnyszabály miatt nem fújta le a szabálytalanságot. De amikor Silva 10 méterre a kaputól lerántotta Kerekest, tizenegyeszt ítélt.

Kerekes állt oda, hogy elvégezze a büntetőt. Alaposan megnézte magának a kaput, majd jobb lábbal a jobb kapufára lőtte a labdát. A labda visszapattant hozzá, a többiek előre mozdultak, Kerekes pedig senkitől sem zavartatva újra rálőtte. Most ballal, és a bal kapufát találta el, de úgy, hogy a labda megint hozzá jött vissza. Kerekes akkor már az ötösnél állt. Harmadszorra jobb belsővel egyenesen a kapu közepébe juttatta a labdát, miközben a brazil kapus még mindig a földön feküdt, és csak a tekintetével tudta követni az eseményeket. (Ezzel már 5-2 lett az eredmény.)

Harmadszorra jobb belsővel a kapu közepébe.

Halász megint csóválta a fejét a pontatlanság miatt. De egyben alkalmasnak találta az időt, hogy behozza a luxemburgi születésű játékosait. Bourbaki Dékányt váltotta fel, Juncker Lakatost, Goldstein pedig Csutorást. A cserékkel egy picit meggyengült a védelem, de már nem volt nagy jelentősége. A luxemburgi tévé riportere nagyon örült. Végre büszkén mondhatta ki a honfitársainak a nevét.

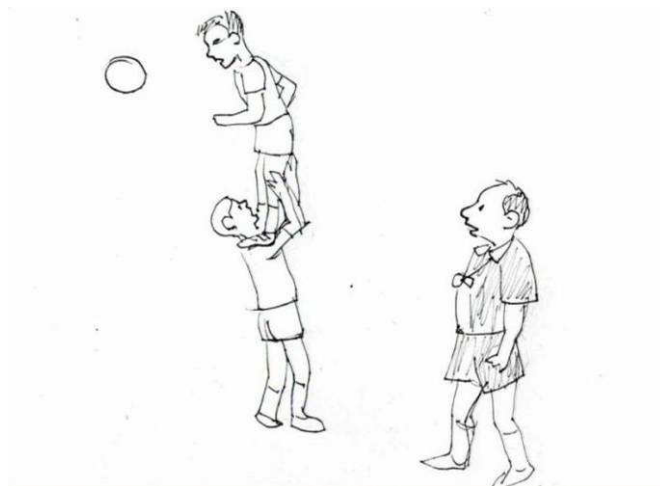
A csatársor maradt. Az utolsó tíz percben Luxemburg azt a könnyed játékot, az örömfocit adta elő, amely miatt annyira kedvelték világszerte. A brazilok ezt nem tudták, és talán nem is akarták megzavarni. Amikor közbeavatkoztak, elég gyorsan el is veszítették a labdát.

De még korántsem volt vége.

A 89. percben Juhász Zomborit indította, aki nem sokat teketóriázott, hanem rálőtte. A labda a bal felső sarokba tartott, Costának nagyot kellett nyújtóznia, hogy beleérjen. A szöglet elvégzésére Rottenbiller jött előre. Közben a luxemburgi játékosok helyezkedtek, Juhász is előre jött. Rottenbiller jól alányúlt, a labda túlságosan magasan indult el a kapu előtere felé. Costa rámozdult, de úgy vélte, hogy senki sem fogja elérni, ezért az ötösnél ugrásra készen álló Zomborira koncentrált.

És ekkor olyasmi történt, amire még nem volt példa a labdarúgás történetében. Senki sem vette észre, hogy a szöglet elvégzésének pillanatában Kerekes bakot állt, Juhász felugrott rá, sőt, még a vállára is hágott, és mindenki fölött toronymagasan kiemelkedve, a lécz alá fejt. A kapus visszafordította tekintetét, és dermedten nézte.

A közönség is elnémult. Majd egyszerre robbant ki belőlük a nevetés, amely másodpercek alatt röhögéssé vált, és végighullámozott a lelátón. Dimov bíró is nevetett. De a fejét is vakargatta, mert ilyen esetről nem rendelkezik a szabálykönyv. Végül egymás után ötször a sípjába fújt. Az első kettővel adta meg a gólt, a másik három pedig azt jelentette, hogy vége a mérkőzésnek.

Ilyen esetről nem rendelkezik a szabálykönyv.

Luxemburg 6-2-re győzött, és ezzel történelmet írt. Nemcsak először került ki a világbajnokságra, hanem meg is nyerte azt.

A közönség felállva tapsolt, serényen működtek a videofelvevők. A brazilok fáradtan, de kellemetlen érzések nélkül gratuláltak a győzteseknek, azok pedig összeborultak, és sugárzott az arcuk. Halász tanár úr hajdanán megígérte nekik, hogy ha mindent jól csinálnak, akkor világbajnokok lesznek, és ez most megtörtént. Valósággá vált az álom.

Nemsokára megtartották az ünnepélyes eredményhirdetést, elhangzott a luxemburgi himnusz. A játékosok szeméből könnycseppek gördültek. A közönség ezután elénekelte a magyar himnust is. És joggal. Mert bár a hivatalos hazai sportvezetés vonakodott a „hazaáruló” focisták mellé állni, a győzelmet a nézők mégis a nemzet sikerének könyvelték el.

A világbajnoki serleget Juncker vette át az agg államelnöktől, aki hangsúlyozta, hogy a magyar nép régóta megérett az aranyéremre, ez a nemzeti együttműködés rendszerének és a nemzeti sportpolitikának egyértelmű diadala.

- Mit mondott? - kérdezte a luxemburgi képviselőház elnöke. De a tolmács nem fordított le mindent.

A világbajnokság gólkirálya Zombori lett (Guriga a második), a legjobb játékos pedig Kerekes.

A sajtóértekezleten Halász dicsérte a játékosait, egyenként megköszönte nekik a közös munkát, és a luxemburgiaknak is a sikeres beilleszkedést és a kitartásukat.

Amikor megkérdezték, hogy egyetért-e az államelnök interpretációjával, azt felelte, hogy ez a győzelem mindenekelőtt a luxemburgi emberek sikere, akik befogadták a hazájukban mellőzött sportolókat. Külön megköszönte Filibuster nagyherceg közbenjárását, amit ezzel az aranyéremmel kellően honoráltak.

Megkérdezték, magyarnak tartja-e magát.

- Kettős állampolgár vagyok, félig magyar, félig luxemburgi, mint a csapatom legtöbb tagja - válaszolt. - Magyarként készültünk a világbajnokságra, és luxemburgi állampolgárként győztünk. Így értük el azt a sikert, amire a saját hazánkban nem lett volna esélyünk.

A Nemzeti Együttssportolás című lap munkatársa megkérdezte, hogy a világbajnokság után részt kíván-e venni a hazai labdarúgás vezetésében, és ha felkérlik, elvállalná-e a szövetségi kapitányi megbízatást.

- Erről nem tudok nyilatkozni - válaszolt. - Ilyen felkérést nem kaptam. Ha felkérnek, elgondolkozom rajta. De az a helyzet, hogy ha sikert akarunk elérni, akkor mindent előről kell kezdeni. Erre pedig a magyar kluboknál nem sok készséget látok.

- Az Aréna jó eredményei és a mostani világbajnoki győzelem következtében önt tekintik a világ legjobb edzőjének. Ha itthon nem kap felkérést, elfogadná-e valamelyik rangos európai klub edzőségét? - akarta tudni egy olasz tudósító.

- Én igazából nem vagyok edző - válaszolta Halász. - Tornatanár vagyok, és azokkal a fiatalokkal tudok jó eredményeket elérni, akik még nem tudnak focizni. Akik már tudnak, vagy azt hiszik, hogy tudnak, azokkal nehéz lenne együtt dolgozni. Azok a futballisták már el vannak rontva. Az én fiaim számára a labdarúgás nem pénzkereset volt, hanem az életük. A küldetésük.

- De azért mindenki jó sokat keresett.

- Igen. Az Aréna pénzügyei jól állnak. Most már talán saját stadiont is építhetnénk. De minek? A klub megszűnik. A bevételt el fogjuk osztani. Igazságosan. Mindenki megkapja a magáét, és azt csinál vele, amit akar.

- Önnek mekkora a részesedése? - kérdezte egy brit tudósító.

- Annyi, mint minden egyes játékosnak. Ők nem győzhettek volna nélkülem, de én sem lehettem volna sikeres nélkülük.

- A játékosok haza kerülnek? Vagy a nagy európai klubok érdeklődnek irántuk?

- Sokan érdeklődnek.

- Kit mennyiért ad el?

Halász elmosolyodott. - Én senkit nem adok el. Az Aréna megszűnik, nem lesz, aki kereskedjen a játékosokkal. Amit az egyesületnek ígérnének, azt a pénzt közvetlenül a játékosok kapják, ők szerződnek, a saját nevükben. Én ebben már nem veszek részt.

Mások is érdeklődtek a tervekről. Halász elmondta, hogy még az őszi szezon előtt világ körüli utat szeretnének tenni, és az a bevétel is felosztásra kerül.

Megkérdezték a játékosokat is. Bourbaki elmondta, mennyire jó élmény volt egy elhivatott edző keze alatt dolgozni, és ilyen világklasszisokkal egy csapatban focizni.

Juncker elmondta, hogy meglepte, amikor Halász őt kérte meg a serleg átvételére, és milyen büszkeség volt alkalmi csapatkapitányként szerepelni.

Goldstein megköszönte a játéklehetőséget, és hogy még góllövésre is volt alkalma.

Kerekestől megkérdezték, hogy begyakorolták-e a 90. percben bemutatott bakállást.

- Nem, ez nem szerepelt az edzésprogramban - felelt. - De Rottenbillerrel és Juhással hülyéskedésből beszéltünk egy ilyen figuráról. Hogy ez milyen klassz megoldás lenne. Amikor az utolsó percben szöglethez jutottunk, és Juhász is előre jött, hirtelen rájöttem, hogy ez a tökéletes alkalom. Mutattam Juhásznak, hogy bakot fogok állni, ezt Rottenbiller is észrevette, így mindhárman ugyanarra gondoltunk. Utána már csak az kellett, hogy a labda a megfelelő magasságban jöjjön. De hát azért tanultunk meg focizni, hogy ez már ne legyen probléma.

- És a sarkalásos gól? Úgy tudjuk, hogy az esélyes a világbajnokság legszebb góljára is. Azt sem gyakorolták be?

- Nem. De az ötlet magától adódott. A sarkalásos passzokat eleget gyakoroltuk, ez a lövés nem sokban különbözött attól.

- És a háromszori tizenegyes? Véletlen volt-e, hogy kétszer is magához pattant vissza a labda? Az olyan volt, mint egy cirkuszi mutatvány.

Kerekes elvigyorodott. - Véletlen volt. De én is besegítettem. Halász tanár úr mondása jutott akkor eszembe: „Egy késdobáló soha nem lehet indiszponált.” Mi mindnyájan nagyon megtanultunk rúgni, az pedig részben a rúgás pontosságán múlik, hogy a kapufáról merre pattan a labda. Persze ha nem sikerül, akkor most fel sem vetődne, hogy véletlen volt-e.

Mandokitól azt kérdezték, hogy magyar származású lévén, milyen érzés volt a magyarok ellen futballozni.

- Az ember nem foglalkozik ilyen kérdésekkel. Az ellenfél az ellenfél. A meccs előtt nem is találkoztam velük. Majd talán ma este, a közös vacsorán. Bár, tudják, nekem a portugál az anyanyelvem, anyám Angolából származik, és otthon az apám is portugálul beszélt. De biztosan lesz ott tolmács. Meg hát mindannyian beszélünk angolul.

Halásztól megkérdezték, hogy mi lesz a luxemburgi válogatottal, ha ő ott hagyja őket.

- Nélkülem is boldogulni fognak. Már egészen jól futballoznak.

- És a magyarok?

- A magyar játékosok szabadon eldönthetik, hogy melyik válogatott színeiben akarnának inkább szerepelni. Most Luxemburg a legnagyobb név a piacon. Az Aréna nélkül persze nehéz lesz megőrizni az eredeti szellemiséget, de mindegyikük eléggé megtanulta a mesterségét ahhoz, hogy a jövőben önállóan is boldoguljon, bármelyik csapatba be tudjon illeszkedni.

- Magyar klubcsapatokba is?

- Ezt ők döntik el. Momentán egyik magyar klubcsapatot sem tartom nagyon jónak, nem tudnának mit kezdeni az arénás nevelésű játékosokkal, de ezt a lehetőséget sem zárom ki.

- Nem fog hiányozni az Aréna?

- De, hiányozni fog. Nekik is, nekem is. De hát a világon semmi sem tart örökké. És a játékosok, miután elérték azt a célt, amit évekkal ezelőtt kitűztünk, végre azok lehetnek majd, akik akarnak lenni. Az egyik orvos, a másik közgazdász, a harmadik pedagógus.

- Esetleg tornatanár?

- Az is lehetséges. Mostantól övük a saját életük. Teljesen. Alaposan megdolgoztak érte.

Utójáték a világ körül

A világbajnokság elmúltával Halász László jelentkezett a nemrég átszervezett Nemzeti Sport-, Egészségügyi, Vallás- és Oktatási Minisztériumban, hogy megtudja, szükség van-e rá szövetségi kapitánnyként. A tárgyalások azonban elakadtak. Egy hónap a bizonytalanságban telt.

Közben a világbajnok válogatott világ körüli turnéra készült. Mérkőzéseket kötöttek le Európában, Ázsiában, Észak- és Dél-Amerikában.

A játékosok nagy kedvvel készültek rá. Eddig csak Európát ismerték meg úgy-ahogy. Most megismerhették a világot. És a világ is megismerhette őket. Személyesen.

Bár a program szoros és meglehetősen fárasztó volt, a játékokkal mindenütt meg voltak elégedve, minden stadionban tízezrek fogadták őket. Halász már nem volt annyira szigorú a játékosaihoz, hagyta, hadd fürödjenek a népszerűségben.

Ezen a turnén már Kende és Lakatos is csatlakozott a csapathoz, és velük ment Juncker, Bourbaki, Goldstein és néhány más luxemburgi illetőségű csapattársuk is.

Az első mérkőzést Prágában játszották, és 4-0-ra győzték le a cseh válogatottat. A gólokat Zombori, Pintér, a váratlanul előre rontó Rottenbiller és Juhász lőtte. A cseh sajtó nagy tudósításokban számolt be a mérkőzésről, és interjút készítettek Halással, Zomborival és Pintérrel. A cseh kapus is úgy nyilatkozott, hogy a luxemburgi csatárok ördögösen cseleztek és változtatták a helyzetüket, a labdáiknak pedig olyan ereje volt, hogy azokat Szentiványi sem tudta volna megfogni.

Azután Norvégia ellen 3-0-ra győztek. Minden játékos kapott ajándékba egy-egy norvég mintás pulóvert.

Oroszországot 5-2-re verték meg. A találkozót Szentpéterváron tartották meg, ahol is gyönyörködhettek a sarki fényben.

Aztán délnek fordultak. Törökország ellen 2-0 arányban győztek, a török csapatban ott voltak még a Fenerbahce játékosai, akik már régi ismerősként üdvözölték őket.

Korea következett. A második koreai háború és a két ország egyesülése óta ez volt az első mérkőzés, amelyet európai csapat ellen játszottak. Luxemburg 6-2-re győzött, a mérkőzés előtt ellátogattak a Hősi Halottak Emlécsarnokába.

Ezután átruccantak Japánba. Ott 3-0 volt az eredmény. A játékosok mélyen meghajolva köszönték meg a lelkes fogadtatást. A nézők azt kiáltották: „szajónára!”

Ausztráliát ritkán látogatja meg európai labdarúgó válogatott. (Még emlékeztek a csehszlovák Csupaláb-együttes diadalmenetére, amelyről Eduard Báz emlékezett meg, a Csodacsapat című regényében.) Halász gyerekei 6-0-ra győztek.

Az amerikai kontinens következett. Chile ellen 4-1. Aztán Argentína ellen már fogytán volt a lendület, kezdett kiütközni a turné fáradtsága (1-0). Brazília ellen csak 3-3-as döntetlent tudtak elérni (a világbajnoki döntőben elszenvedett vereség után ezzel a brazilok nagyon meg voltak elégedve). Uruguayt 1-0-ra, Mexikót 3-2-re verték meg.

Nagy kíváncsisággal érkeztek az Egyesült Államokba, titokban mindenki Amerikába vágyott. A csapat könnyedén győzött 2-0-ra, de kevés néző volt kíváncsi rájuk, mivel akkor épp egy baseball-rangadót is játszottak.

Végül visszarepültek Európába. Portugáliát 4-2-re, Spanyolországot 3-2-re, Franciaországot pedig 5-1-re verték meg.

Az utolsókét héten Olaszországban vendégeskedtek, három klubcsapat ellen is játszottak. A Fiorentina ellen 6-2, az Internazionale ellen 1-0, az AC Milan ellen pedig 3-0 lett az eredmény.

A milánói mérkőzés volt a luxemburgi-magyar vegyes csapat utolsó együttes fellépése.

Halász nagyon szerette volna, ha végre a „hivatalos” magyar válogatottat is kihívhatják, de az a meccs a magyar fél érdektelensége miatt nem jött létre.

Ekkor széledt szét az együttes.

Sor került végre a nagy osztozkodásra is. Minden játékos nagyon gazdag lett, ha akarták volna, abba is hagyhatták volna a futballozást. De ragaszkodtak hozzá, és többé-kevésbé ragaszkodtak egymáshoz is. Igyekeztek csapattársaikkal együtt, ugyanabban az együttesben elhelyezkedni. Így például Kerekes és Zombori új klubja a Chelsea lett, Gurigáé és Suhajdáé a Manchester United, Juhász és Korompay a Bayern Münchenbe, Csutorás és Varsányi a Barcelonába került. Rottenbiller és Pintér abba hagyta a futballozást, ők az egyetemen tanultak tovább.

Halász bement a minisztériumba, és megkérdezte, mi a helyzet. Szövetségi kapitányként most sem tartottak rá igényt. Távollétében meg is állapodtak a kazah Zamirjevvel, hogy Gurgolya helyett, aki időközben lemondott, ő irányítsa a válogatott munkáját.

A kazah szakember az első válogatott mérkőzésére Kerekest, Zomborit és Varsányit állította be, és megállapodott velük, hogy külföldi munkájuk alatt is rendelkezésére állnak a magyar válogatottnak.

Szlovéniát fogadtuk Budapesten, és a megújult gárda 1-0-ra győzött. Az egyetlen gólt Zombori lőtte, Varsányi átadásából. A szurkolók elégedettek voltak. Igaz, hogy az új magyar válogatott szinte ugyanolyan gyenge volt, mint az öt évvel korábbi, de legalább volt tizenegy világbajnokunk, és ez gyógyír volt a magyar nép lelkének.

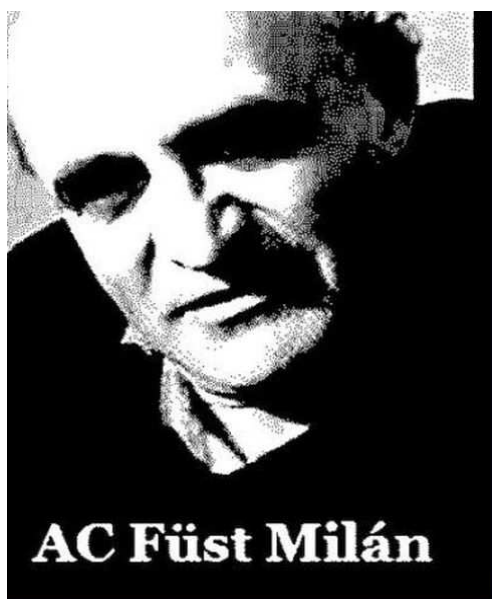
A világbajnokság megerősítette a nemzeti öntudatot, és a tévében megint lehetett vetíteni a nagy idők legszebb pillanatait - Puskás, Albert és Gera után megint voltak hőseink, és az megint nem volt már annyira fontos, hogy maga a foci jó legyen. Elég volt rágondolni.

Új pályán

Halászból nem lett sztáredző (bár a FIFA 2040-ben, 41-ben és 42-ben is a világ legjobb edzőjének választotta), hanem visszatért az oktatói pályára, a Horthy István Gimnáziumba. De ezúttal nem bízták rá a testnevelést, mondván, „egyoldalúan nevelte a tanítványait”. Mivel Kökörcsin tanár úr a tanév végén nyugdíjba ment, megüresedett az irodalomtanári állás, amit eredetileg is akart volna.

Halász László úgy érezte, hogy az új pályán is van mit tennie, ezért nem bánta a változást. Ellenkezőleg, új erővel látott munkához. De a tanítványaiban még élénken élt a sikeres futballedző varázsa, valamilyen kompromisszumot keresett. Hogy lehetne ötvözni az irodalmat a labdarúgással?

2043 tavaszán megalakította kedvence csapata, az AC Milan labdarúgó klub mintájára az **AC Füst Milán** elnevezésű irodalmi önképző kört, és tanítványai sorra nyerték az országos tanulmányi versenyeket. A diadalmenet folytatódott.

De ez már egyik másik könyvbe kívánczik.

Halász László

Az év edzője 2040, 2041, 2042

„Egy késdobáló sohasem lehet indiszponált.”

„A meccsek a fejben dőlnek el.”

„Ameddig a miénk a labda, addig nem kaphatunk ki.”

„Úgy kell szerelni, hogy az ellenfél észre se vegye.”

„Csak az kap lesgólt, aki túlságosan bízik a bíróban.”

„Egy jókor kapott gól megmenthet a lincseléstől.”

„Csak jó ember válhat igazán jó labdarúgóvá.”

„Egy kiöregedett focista lehet később tudós, de egy kiöregedett tudós nem lehet focista.”

„A futball célja a szórakozás. Csak előbb be kell biztosítani a győzelmet.”